1893 — 1973
80 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: (212) BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-3337

РІК LXXX. Ч. 24. СЕРЕДА, 7-го ЛЮТОГО 1973 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, FEBRUARY 7, 1973 No. 24. VOL. LXXX.

БУДІВЛІ УНС — СВІДКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОГУТНОСТИ

На цій фотознімці, що була надрукована на першій сторінці щоденника "Jersey Journal" з 5-го лютого, видно дві могутні будівлі, що їх вважається „видимим знаком" вартостей і сили українців у Новому Світі. На другому пляні на фото видно, на тлі хмаросягів долішнього Манґеттену, викінчуваний тепер 15-поверховий хмаросяг Українського Народного Союзу, а перед ним 23-поверховий мешканевий хмаросяг, спонзором якого є Український Народний Союз без будь-яких фінансових чи інших зобов'язань зі свого боку. Обидві будівлі викликають подив та найбільше зацікавлення в місті й околиці, зокрема у фінансових колах Ню Джерзі і Ню Йорку. Можна передбачати, що в наступний День Української Незалежности 22-го січня 1974-го року високо на щоглах на дахах цих хмаросягів гордо повівати муть українські національні прапори побіч зоряних американських. (Photo courtesy of *The Jersey Journal*)

МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ ПРОТИДІЯТИ СВЯТКУВАННЯМ РОКОВИН УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ; АГЕНЦІЯ „НОВОСТІ" ПОШИРЮЄ СТАТТЮ ІЗ ФАЛЬШУВАННЯМ ІСТОРИЧНИХ ФАКТІВ

Вашингтон. — У відповідь на масові та з кожним роком поширювані святкування в З'єднаних Стейтах Америки і в Канаді та інших вільних країнах роковин проголошення державної незалежности Української Народної Республіки 22-го січня 1918 року, совєтська амбасада у Вашингтоні поширює „приготовану в Москві" статтю неназваного ані в совєтських енциклопедіях, ані в довіднику „Учені вузів УРСР" якогось „доктора історичних наук" Рема Симоненка п.з. „Що вони святкують" із виразним намаганням протидіяти цим масовим святкуванням роковин Української Незалежности. У супровідному до тієї статті листі Інформаційного відділу Амбасади СССР у Вашингтоні, датованому 29-го січня ц.р. та підписаному „інформаційним урядовцем" Владіміром Борецьким і скерованому до редакції „Свободи" дослівно сказано:

„В залученні знайдете статтю про період в історії українського народу (1917-1918), коли була створена нова республіка. Обговорюються два різні погляди. Одним з них є погляд совєтських українців. Сподіваємося, що вона буде цікава для Ваших читачів. Якщо Ви вирішите надрукувати наш матеріял, будемо дуже вдячні за вирізок. Цей матеріял був приготований пресовою агенцією Новости в Москві..."

В листі в дальшому подається, що „Новості" є, мовляв, неурядовою агенцією, утримуваною спілками совєтських журналістів, письменників та товариствами дружби і культурних зв'язків з чужими країнами та висловлюється надію на відповідь.

Оцінка тієї пропаґандивної статті проти „буржуазно-націоналістичних зрадників народу" та її розгляд на підставі історичних фактів, потверджених також совєтськими істориками, подані в коментарях і статтях на другій та дальших сторінках в цьому виданні „Свободи".

Те, що їм болить: губернатор стейту Ню Джерзі Вілліям Т. Кейгіл в приявності чисельної української делеґації підписує проклямацію з проголошенням 2-го січня Днем Української Незалежности. Подібні проклямації підписали губернатори інших стейтів і провінцій Канади та посадники багатьох міст, даючи рівночасно доручення, щоб у тому дні на стейтових капітолях та міських ратушах повівали українські національні прапори. Дальші документи подібних проголошень і святкувань подані на інших сторінках у цьому виданні. Власне ці проголошення і святкування викликали реакцію Москви

СЕСІЯ КОНҐРЕСУ ЗСА 23-ГО СІЧНЯ БУЛА ПІД ЗНАКОМ РОКОВИН УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Вашингтон. — Сесія Конґресу З'єднаних Стейтів Америки в дні 23-го січня (у понеділок 22-го січня такої сесії не було) була у значній мірі під знаком роковин проголошення державної незалежности Української Народної Республіки 55 років тому, як і під знаком теперішнього походу окупаційного комуністичного режиму в Україні проти українства, зокрема проти інтелектуалістів. „Конґресовий Протокол (Рекорд) із цього дня (том 119, число 12) у великій мірі заповнений заявами конґресменів і сенаторів про ці роковини Української Незалежности та про важкий стан в нучасній Україні. Наради Палати Репрезентантів започаткував у цьому дні о. прот. Андрій Дворяківський, репрезентант Української Православної Церкви в ЗСА, молитвою на інтенцію українського народу. Після того один конґресмен за другим прохали у спікера Палати голосу: за складали свої заяви з нагоди роковин Української Незалежности, часто додаючи до них опубліковані на цю тему статті та брошури. Заяви склали конґресмени: Пеппер, Флад, Дервінський, Форд, Сарасін, Алберт, Ґелстові, Генлі, Ст. Джермен, Вирн, Залоскі, Смит, Ятрон, Бучанан, Мініш, Джеймс О'Гара, Рарик та ін. В Сенаті в тому дні говорили на цю тему сенатори Скатт, Тефт, Янґ, Персі, Рот, Саксбі, Вирдик та ін. Відповідні заяви з цієї нагоди склали законодавці в наступних днях.

Німецький „Дер Шпіґель" про СССР — „місце запальної боротьби народів"

Гамбурґ. — Німецький журнал „Дер Шпіґель", відомий ліберальним і не раз занадто дружнім підходом до проблем СССР, помістив у першому числі з 1973 р. нарис під наг. „Клапоть паперу". Цей вислів характеризує конституцію СССР. Журнал інформує мільйони своїх читачів, що хоч СССР складається з різних національностей, то „керують усюди росіяни, на 3.400 міністрів від 1917 року було в Політбюрі тільки 8 азіятів, а нині 1 із усіх 15 членів Політбюра". Совєтську конституцію треба вважати клаптем паперу, зокрема в питанні національних прав. Згадується, як Сталін розправлявся з меншими народами, а українців оминула ця доля тому, що їх „забагато й не було куди їх переселити", про що говорив згодом Хрущов. Хоча природний приріст росіян значно менший від інших національностей, вони не дають тим іншим їхніх прав: „Поневолені народи домагаються хоч національної рівноправности". У нарисі декілька разів згадується про Україну, а на долученій до нього мапі доказано розташування різних народів, з підписом „Совєтський Союз — це багатонаціональна держава". Журнал „Дер Шпіґель" називає сучасний СССР „місцем запальної боротьбе народів", згадує про вплив й певну підтримку поневолених народів один другого, про кривавi заворушення в Україні. Згадано, що Україна і її емансипаційні боротьбі сприяє суспільство з Чехо-Словаччиною. Під кінець сказано, що хоча в СССР існує складна і нерозв'язана національна проблема, то все таки для Брежнєва вже не існує тих народів, а є совєтський народ".

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 6 лютого 1973

СЕНАТОР ГЕНРІ ДЖЕКСОН, ДЕМОКРАТ із Вашингтону, висловив думку, що вже назрів час визнати комуністичний Китай і нав'язати з Пекіном тісніші зв'язки. Одночасно ЗСА мали б обмежити дипломатичні відносини з Націоналним Китаєм. Сенатор закликає Уряд і Конґрес не відкладати цієї справи. Сен. Джексон належить до дуже впливової Комісії збройних сил і є активним прихильником зміцнення оборонної сили ЗСА.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ СТЕЙТОВИЙ СУДДЯ В МАЯМІ започаткував розслідування в справі здогадної корупції в місцевих судах в урядах у Маямі та в повіті Дейд. Стейтові детективи записували або таємно підслухували телефонічні розмови влітку і восени минулого року, і ті матеріяли дали привід до започаткування слідства. Обвинувачується також посадника Дейвіда Кеннеді.

26-ТИЛІТНІЙ РИЧАРД ЛІ ТАК ЗНАХАБНІВ, що хотів не лише вкрасти гроші в банку в Гантінґтон Біч у Каліфорнії, а й сам банк. Банк міститься у великому авті і є переїздною філією „Бенк оф Америка". Лі проліз всередину і все там перерив, але грошей не знайшов. Тоді він зарішив украсти цілий банк на колесах. Мотор не заводився й Лі закликав механіків, щоб йому допомогли, але вони помітили, що щось неґаразд і передали злочинця до рук поліції.

ПОЛІЦІЯ В НЮ ЙОРКУ ЗААРЕШТУВАЛА 5-х американців ірляндського роду, обвинувачених у перепачковуванні зброї до Ірляндії. Вони відмовилися давати свідчення й будуть сидіти у тюрмі доти, доки не надумаються співпрацювати з судом.

У ПАРИЖІ ВІДБУЛАСЯ перша безпосередня нарада представників державного уряду Південного В'єтнаму й В'єтконгу, себто „підпільної революційної комуністичної партії, яка створила „тимчасовий революційний уряд" Південного В'єтнаму. Ціллю безпосередньої нарад режиму Нґуєна Вана Тієв і В'єтконґу є зорганізування виборів, в яких також комуністи матимуть право взяти участь. Контролюватиме чистоту виборів мішана Комісія.

ФРАНЦІЯ ПЛЯНУЄ перейти від дальших атомових експериментів у повітрі на такі експерименти під землею. Це буде поступкою Австралії і Новій Зеляндії, які загрозили, що коли б Франція далі переводила штучні атомові вибухи в південно - східній частині Тихого океану, то вони зголосять скаргу до Міжнародного Трибуналу в Гаазі. А втім, Австралія і Нова Зеляндія мали завжди якнайкращі зв'язки із Францією, при чому австралійське летунство вживане джетами „Міраж" французької продукції і Франція не хоче позбуватися такого доброго відборця.

ІЗРАЇЛЬ РОЗПОЧАВ ПРОДУКУВАТИ власні ракетні човни. Перший такий човен мають спустити на воду 19 цього місяця. Ті човни — довгі на 190 стіп, вагою 415 тонн, мають сім ракетних виливів, дві протилетунські гармати, чотири глибинні ракети і кілька важких скорострілів. Ізраїль рішив самому будувати свою невеличку морську флоту після того, як Франція проголосила „ембарґо" на вивіз зброї до Ізраїлю.

У БРИТІЙСЬКІЙ ПАЛАТІ ГРОМАД ВИРИНУЛА справа боргів закордонних дипломатів, які „принципово" не платять кар за нелеґальне паркування своїх автомобілів, що їх паркують у Лондоні без ніякої уваги на поліційні приписи. Ті дипломати завинили вже місту Лондонові 650.000 дол. за незаплачені кари впродовж останніх 5-ох років. Зголошено внесок, щоби британське міністерство закордонних справ запропонувало тим закордонним дипломатам „добровільно" заплатили кари, щоб не доводити до скандалу із передачею справи до суду.

У ЛИВАНІ СТРАЙКУВАЛИ вчителі народних і середніх шкіл, вимагаючи кращих умовин праці і підвищення винагороди. Для цієї справи створено 6-тичленну парляментарну Комісію, яка знайшла компромісову формулу. Президент Ливану Сулейман Франджіє прийняв делеґацію вчителів.

Масовий відгомін на пропозицію поширити святкування роковин Української Незалежности

У „Свободі" з 27-го січня ц. р. в редакційному коментарі „Наше Свято Незалежности" висвітлено пропозицію, щоб ці наші річні святкування роковин історичних актів 22-го січня відзначати так само, як їх відзначав би український нарід на рідній землі, якщо був би вільний, та як подібні свої великі національні роковини святкують державні народи. Зокрема пропоновано, щоб у цей день всі українські установи та українські школи були закриті для щоденних зайнять та щоб українці на цей день звільнялися з праці в американських чи канадських установах і підприємствах. Думку цю прийняв і оформив як окрему резолюцію Секретаріят Світового Конґресу Вільних Українців (текст резолюції поданий на іншому місці в цьому числі) і на неї вже відгукнулися численні громадяни, схвалюючи і піддержуючи цю пропозицію та додаючи до неї свої завваги. Між іншим пропонується, щоб кожного року 22 січня у Свято Української Незалежности на всіх українських домах та з усіх українських мешкань були виставлені синьо-жовті українські прапори, поруч державних, та щоб усі українці в тому дні носили національні відзнаки, подібно, як ірляндці носять їх в свято св. Патрика. З поодиноких місцевостей, в яких у більших (автомобільних, електронічних та ін.) підприємствах працює більше українців інформують, що деякі з них уже інформувалися в заряді чи було б можливо, щоб українці в те своє Національне Свято мали вільний від праці день і завжди була на це не тільки позитивна, але й заохочуюча відповідь.

Південний В'єтнам звільнив тисячі комуністичних полонених і в'язнів

Сайгон. — Південно-в'єтнамський уряд, без уваги на постанови пакту про закінчення війни, звільнив [...] 20.000 воєнних полонених і політичних в'язнів, не передавши їх в руки Північного В'єтнаму чи В'єтконґу, а залишивши кожному вільну руку йти, куди хто з них захотів. Припускають, що у Південному В'єтнамі було яких 35.000 воєнних полонених, з північно-в'єтнамської реґулярної армії та війська В'єтконґу. Число політичних в'язнів, членів і прихильників В'єтконґу, нараховували на 60.000-120.000: того числа ніколи не оприлюднювали. В останніх днях, формально з уваги на буддистський Новий Рік, який почався в минулу суботу, звільнено 8.000 політичних в'язнів тільки в одному районі Сайгону та коло 12.000 в інших частинах країни. Південно-в'єтнамські власті твердять, що велика більшість полонених і в'язнів заявили бажання залишитися у Південному В'єтнамі чи пак вернутися до своїх родин, а не до війська підпільного В'єтконґу. — На найближчу суботу заповіджено звільнення перших американських воєнних полонених в руках В'єтконґу. — Число американського війська у В'єтнамі зменшилося нижче 20.000. З інших таємниць подій найважливіша та, що Міжнародна Контрольна Комісія разом із 4-членною Військовою Комісією встановили свої станиці у сімох містах Південного В'єтнаму. Бої у Південному В'єтнамі вже майже цілком припинилися.

Йорданський король Гуссейн прибув до Вашинґтону

Вашингтон. — В понеділок 5 лютого ц.р. прилетів до Вашингтону з Йорданії король Гуссейн. Він переведе з президентом Ніксоном розмови на тему можливостей замирення на Близькому Сході, яке стало тим актуальне, що після закінчення в'єтнамської війни ізраїльсько-арабський конфлікт залишився єдиною поважною міжнародною загрозою для світового миру. Увага Америки, інших заінтересованих держав та Об'єднаних Націй логічно мусить зосередитись тепер на справі ізраїльсько-арабського замирення. Король Гуссейн заявив перед своїм відлетом, що він включає відновлення ізраїльсько-арабської війни, але теж виключає сепаратний йордансько-ізраїльський мир, який був би „ножем в спину" цілій арабській спільноті народів. Він висловив переконання, що існують реальні підстави для замирення на базі резолюції Ради Безпеки Об'єднаних Націй з 22 листопада 1967 року, яка вимагає відкликання ізраїльських військ з окупованих арабських земель в заміну за визнання Ізраїлю арабськими державами „у безпечних кордонах". Власне ще таке „безпечні кордони" Ізраїлю — це предмет суперечки між Ізраїлем і арабськими державами, які стоять на принципі „ані клаптика арабської землі Ізраїлеві" та ще й вимагають прийняття Ізраїлем вимог півтори мільйона палестинських втікачів. Король Гуссейн відлетить з ЗСА наприкінці цього тижня.

В ОН почалися наради Комітету неурядових організацій ОН

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — 5 лютого тут почалися наради Комітету неурядових організацій ОН, який діє в загальній системі Економічної і Соціяльної Ради ОН. Перший день нарад був відведений для організаційних справ та для розгляду аплікацій різних неурядових організацій в справі прийняття в члени, зглядно в справі змін в тому чи іншому статусі якоїсь організації в системі Об'єднаних Націй. Головою Комітету переобрано делеґата з Гани Січішну, який займав це становище у минулій каденції. Його заступником обрано представника Угорщини Варду, який одночасно сповнятиме функції звітодавця. До Комітету входять представники таких держав: ЗСА, Великої Британії, Франції, Угорщини, Кенії, Барбадос, Японії, СССР, Тунізії, Гани, Філіпін.

У Піттсбурґжчині проголошено „Місяць Української Державности"

Піттсбурґ, Па. — Заходами Відділу УККА на Західно Пенсильванію, у неділю 4 лютого о 4-ій по полудні в залі православної церкви св. Володимира при 18-ій вулиці відбулося в присутності понад 250 осіб Свято Державности і Соборности України. Його відкрив, після американського гимну у виконанні п-і Марії Швець, головний предсідник УНПомочі і віце-президент УККА Володимир Мазур, звеличуючи видатні українські річниці. Голова Відділу ТУСМ Анна Мельничук і член ТУСМ Павлина Сорочак відчитали проклямації посадника Піттсбурґу Петера Флоґерті про „Український День" 22 січня і Леґіслятури повіту Аллеґені, яка проголосила з нагоди річниць державности й соборности України цілий місяць від 22 січня до 23 лютого 1973 року „Місяцем Української Державности".

Представлений головою Відділу УККА Анатолем Ніконовичем суддя Головного Суду стейту Пенсильванія,

(Закінчення на стор. 8-ій)

Заповідають українську протестаційну акцію в Ню Йорку

Ню Йорк. (Я. С.) — Об'єднаний Комітет Українських Організацій міста Ню Йорку в співпраці з Організаціями Визвольного Фронту організує в днях 23 і 24 лютого ц. р. протестаційну акцію, що буде продовженням кампанії, започаткованої в днях 29 і 30 грудня минулого року місцевим Відділом Приятелів Антибольшевицького Бльоку Народів (ПАБН) з 50-річчям насильницького заснования новітньої московської „тюрми народів" під обманним шильдом СССР. В рамках цієї протестаційної акції передбачується роздачу протимосковських летючок, зустрічі з представниками американської преси, радія і телевізії, а також розмови з сенаторами стейту Ню Йорк. Зокрема, як і попереднім разом в грудні минулого року, відбудеться авто-кавалькада вулицями Ню Йорку з численними транспарентами. Цей спосіб пропаґандивної дії дасть змогу звернути увагу великого числа людей в місті на геноцидну політику червоної Москви супроти українського та інших поневолених народів. Рішення в справі переведення протестаційної акції винесено на нараді представників Об'єднаного Комітету і Визвольного Фронту 31-го січня ц. р. в Ню Йорку під головуванням проф. Івана Вовчука.

М. Ольшанський переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНС Чикаґо

Чикаґо (В. Я.) — В п'ятницю, 26 січня 1973 року о год. 7:30 вечора відбулись тут загальні річні збори Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу Чикаґа і околиці, в результаті, яких обрано нову Управу знову з Михайлом Ольшанським, як головою у проводі. Після відбиття зборів головою М. Ольшанським і закликом до вшанування однохвилинною мовчанкою членів УНС, які в минулому році відійшли у вічність, М. Ольшанський відчитав порядок нарад, який збори прийняли без змін одноголосно. На внесок І. Іванюка до Президії зборів одноголосно обрано д-ра Романа Смука на голову, М.

Михайло Ольшанський

(Закінчення на стор. 8-ій)

Антології української прози зустріли прихильну оцінку бразилійської критики, Віру Вовк нагороджено почесним громадянством Ріо де Жанейро

Ріо де Жанейро. — Видані наприкінці минулого року заходами і в перекладі Віри Селянської-Вовк дві антології клясичної і сучасної прози португальською мовою викликали прихильний відгомін у бразилійській пресі. Захоплену рецензію на ці антології — одна під назвою „Шаланда в морі" і друга під назвою з оповідання Василя Симоненка „Вишневі півні" — надрукував у газеті „Хорнал де Бразіль": 16 грудня м. р. Карльос Друммонд де Андраде, один із найвидатніших бразилійських поетів, член Бразилійської Академії Наук і її кандидат на Нобелівську нагороду. В рецензії під назвою „Ластівка і вишнянка" Карльос Друммонд де Андраде, насвітливши важке становище української літератури під царським режимом і тепер в умовах тиску московського комуністичного режиму, у висліді якого письменники, як Микола Хвильовий мусіли кінчити самогубством, із признанням обговорює літературну діяльність Віри Селянської-Вовк. Вона поселившися у Бразилії і ставши професором теорії літератури в Католицькому Університеті в Ріо де Жанейро та порівняльного літературознавства у факультеті св. Урсулі, ознайомлює з одного боку бразилійську суспільність із українською літературою і з другого боку передає в перекладах зразки бразилійської літератури українським читачам. Закінчується рецензія ствердженням: „Рідна ластівка несе з собою образ України. Вона не загине. А на Україні, хто має добрий слух і вражливу душу, помітить, що навіть вишневі півні мовчазно кукурікають". Після появи рецензії Карльоса Друммонда де Андраде міське правління Ріо де Жанейро нагородило Віру Селянську-Вовк почесним громадянством. Минулого тижня Віра Селянська-Вовк виїхала в подорож до ЗСА й Канади, де під час літературних вечорів виступатиме із читанням своїх творів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Голос з Москви

Найширше відзначування роковин проголошеного Четвертим Універсалом Української Центральної Ради в Києві встановлення повної державної незалежности і суверенности Української Народної Республіки, що відбувається кожного року, зокрема в Америці і Канаді, із молитвами в Конгресі ЗСА та проголошуванням Днів Української Незалежности губернаторами стейтів і урядами провінцій та посадниками багатьох міст, мусіло дуже дошкулити володарям у Кремлі, якщо вони вважали за відповідне на це зареагувати. Інформації про цю реакцію та її характер знайдуть читачі на іншому місці в цьому числі. Найперше, що вражає, це поширювання статті Рема Симоненка — очевидно, коли вже не Шевченка, то Симоненка — пресовою агенцією „Новості" в Москві за посередництвом совєтської амбасади у Вашингтоні. Заввага в листі, мовляв „Новості" не є урядовою агенцією, обрахована на невігласа, бо сьогодні вже інтелігентний підросток у ЗСА і Канаді знає справжній характер совєтських „приватних" установ. На такого ж англомовного невігласа обраховані й висновки в статті. Та про це на іншому місці.

В листі сказано: „Цей матеріял був приготований пресовою агенцією в Москві". На цьому можна було б і скінчити, бо дальші коментарі таки справді зайві. Совєтські пропагандисти навіть не доглупались до того, щоб для пропагандивної пристойности бодай сказати, що та агенція в Москві дістала матеріял з Києва чи іншого українського міста. Прямо: „матеріял приготовано в Москві". Чого ж іншого можна з Москви в тій справі очікувати?

Цей грубий пропагандивний промах з їхнього боку тільки потверджує, що відзначування роковин Української Незалежности в Америці та Канаді і видвигнена тепер думка, щоб ці роковини перетворити на загальне американське і канадське Свято Незалежности, мусіли бути своєрідним „обухом по голові", який цілком приголомшив пропагандистів у Москві. Інакше бо годі вияснити причину того, що найвища пропагандивна інстанція величезної імперії допустилась такого промаху, як ним є для її інтересів лист і стаття, про які мова. А для нашої громади той голос з Москви — це чергова велика заохота, щоб святкування роковин Української Незалежности не тільки продовжувати, але з кожним роком розгортати й поширювати на наших американських і канадських співгромадян. Ми впевнені, що так і станеться.

Так було й буде

Проведена в Раді Міністрів СССР і в уряді РСФСР чистка, у висліді якої був „відставлений" із свого становища довголітній і всемогутній, здавалося б, диктатор сільського господарства Совєтського Союзу Володимир Мацкевич і полетів із керівництва сектором продажу сільськогосподарських машин і харчових припасів при Раді Міністрів РСФСР із загрозою поставлення під суд Сергій Шевченко, може бути ще одним показовим прикладом, чим кінчається віддана служба українських комуністів у Москві. Як уже багато разів в історії України під царською владою і в останнє півсторіччя під чоботом кремлівських самодержців, таких чи інших діячів українського роду, що вибилися на провідні становища в російській імперії, скорше чи пізніше відставляли, а то й ліквідували. Гетьмани Дам'ян Многогрішний і Іван Самойлович, які пробували були здійснювати волю Москви в Україні, були депортовані з України в Москву, жорстоко тортуровані і заслані в Сибір, де й повмирали. У другій половині тридцятих років ціла гвардія українських „старих большевиків", між ними Юрій Коцюбинський, У. Чубар, В. Затонський, Г. Гринько, О. Шумський та багато інших, були ліквідовані, такі ж провідні постаті, як П. Любченко, М. Скрипник, М. Хвильовий мусіли накласти на себе руку.

Політику такого „винагороджування" українців за вірну службу продовжує й сьогоднішній кремлівський режим, очолюваний такими „українцями", як Леонід Брежнєв та Микола Підгорний. Протягом минулого року був відставлений із свого провідного становища в Україні Петро Шелест, тепер полетіли В. Мацкевич і С. Шевченко. Хто знає, чи небаром не пригадають і самому Брежнєву чи знає, чи незабаром не пригадають і самому Брежнєву чи й Підгорному, що вони також „українці", обвинуватять у всіх можливих злочинах та невдачах і викинуть, як Хрущова, на смітник історії.

Наш сенатор

Досі це інтимне окреслення „наш" вживалося головно у відношенні до лікарів, тих родинних „наших докторів", які на кожний поклик не тільки рецептою і медикаментом, але часто й добрим словом зменшують наші фізичні болі та збільшують наші надії. На таке інтимне окреслення в іншому розумінні, громадсько - національному, без сумніву, заслуговує єдиний тепер у світі сенатор - українець, таки справді „наш Сенатор" Канади, проф. д-р Павло Юзик, якого так велично і зворушливо вшанували в десятиріччя сенаторства в Торонті минулої суботи.

Сенатор Павло Юзик, як на сенатора, молода людина: в червні цього року йому сповнится шістдесятка. Його теперішню державну службу попередила академічна і громадська не тільки кар'єра, але й праця та досягнення, що ними можна оправдано пишатися. Його досліди та друковані праці і статті вже самі по собі становлять бібліотеку авторитетних довідників, зокрема в таких преважливих ділянках, як історія українського поселення в Канаді.

До цього долучується його — без перебільшення можна сказати — блискуча кар'єра державника - парляментариста. Його виступи на форумі Сенату, його участь у багатьох міжнародних конференціях в характері офіційного парляментарного репрезентанта Канади здобули йому міжнародне визнання. Це був справді зворушливий момент, коли під час великого концерту в Римі з нагоди посвячення храму св. Софії у вересні 1968-го року первоієрарх УКЦеркви Блаженніший Кир Иосиф супроводив сенатора Юзика, взявши його під руку, на сцену, де його сердечно вітав президент послів італійської Християнсько-Демократичної партії і теперішній прем'єр Юлій Андреотті. Сьогодні одною з головних турбот сенатора Юзика є оборона людських прав в поневоленій Україні.

Це тільки деякі фрагменти та аж надто скупа характеристика життя і праці сенатора Павла Юзика, одного з головних архітектів проєкту нової конституції Канади. Він уже має запевнене передове місце в історії не тільки Канади, але цілком певно і в історії України. Але чи не найтепліше місце має наш Сенатор у серцях своїх земляків, як у розсіянні, так і цілком певно в Україні сущих. А ми, члени Українського Народного Союзу, сповнені найкращими почуваннями, що можемо проф. д-ра Павла Юзика називати не тільки нашим Сенатором, але й нашим заступником головного предсідника на Канаду.

Іван Кедрин

НЕГРАМОТНА АГІТКА

Розіслану московською агенцією „Новості" нібито інформаційну статтю про дійсну суть актів 22 Січня пера маловідомого „доктора історичних наук" Рема Симоненка не можна інакше назвати, як неграмотною агіткою, обрахованою на ігнорантів. Вона дуже невдало фальшує з а г а льновідомі факти 1917-1918 рр. в Україні, визнані і підтверджені самими ж совєтськими істориками. Очевидячки, автор статті: „Що вони святкують", про яку мова, розраховував виключно на того західнього, зокрема американського читача, який цілком не знає новітньої історії Сходу Европи.

Головна теза тієї статті полягає в тому, що український нарід підтримував „Українську С о ц іялістичну Радянську Республіку", проголошену 25 грудня 1917 року, а противилась цьому група „к о н рреволюціонерів", які стали „зрадниками свого народу", підписавши у Берестї Литовському мир з кайзерівською Н і м еччиною. Цю свою тезу автор намагається підтримати кількома цитатами, вихопленими з контексту „Відродження нації" В. Винниченка й „Історії України" Дмитра Дорошенка, які писали про труднощі, що їх мусіла переборювати У к р а їнська Центральна Рада у воєнно-революційному хаосі, використовуваному д е магогічною большевицькою пропагандою. Очевидно, що Симоненко промовчує всі ті факти й дати, наведені у названих книжках, як насправді проходила українська революція, як постала Українська Народна Республіка, як її визнав большевицький уряд в Москві, виславши зараз після того проти неї своє новозформоване військо, як першими московські большевики, а не українці з Центральної Ради, розпочали миритися з німцями і як впала Українська Народна Республіка у війні проти московської збройної агресії...

8 березня 1917 р. розпочалася в Росії революція страйком на Путіловському заводі у Петрограді, а вже 17 березня постала з ініціятиви Товариства Українських Поступовців (ТУП) у Києві Українська Центральна Рада, яка на 19-21 квітня скликала Всеукраїнський Національний Конгрес, що відбувся з участю 1.500 делегатів з усієї України. Цей і різні наступні конгреси та з'їзди висилали до УЦРади своїх делегатів і доповнювали ними її склад, так що в липні 1917 року були в ній уже 822 делегати. Вона обрала з-посеред себе неначе постійну Головну Дійову Комісію у формі Малої Ради, яка нараджувалась у перманенції. Ані в УЦРаді, ані в Малій Раді не було зовсім комуністів, бо їх не знав український визвольний рух.

22 червня 1917 року УЦРада проголосила свій Перший Універсал, який починався словами: „Народе Український... волею своєю ти поставив нас, Українську Центральну Раду, на сторожі прав і волі українського народу..." Під тиском збоку українського визвольного руху Тимчасовий Уряд у Петрограді, що спершу не визнавав Української Центральної Ради та її Генерального Секретаріяту і нехтував їх, був примушений вислати до Києва трьох своїх міністрів, які прийшли до злагоди з УЦРадою, внаслідок чого 6 липня 1917 року появився Другий Універсал УЦРади. Коли ж 7 листопада н. ст. большевики захопили на Московщині владу і це договорення стало безвартісним, УЦРада проголосила 20 листопада Третій універсал, в якому стверджено: „Віднині Україна стає Українською Народною Республікою..."

Однак, большевики, всупереч своїм гаслам про право всіх народів Росії на самовизначення, зразу повели всіма способами акцію проти Української Народної Республіки, її уряду та парляменту, УЦРади. Не маючи змоги легально перебрати владу, вони зчинили в Києві 11-13 листопада криваве повстання, яке, проте, було швидко зліквідоване. Деякі збольшевичені частини військової залоги у Києві роззброєно. Тоді київські большевики скликали 17 грудня 1917 р. до Києва Всеукраїнський з'їзд робітничих, селянських і солдатських рад, сподіваючись дійти до влади з допомогою того з'їзду. Але на самому початку, при виборі президії з'їзду, з 2500 делегатів за большевицький список заявилось лише 66 делегатів. Большевицький історик М. Майоров стверджує, що „відкриття з'їзду обернулось в одверту демонстрацію проти большевиків. Міністри УЦРади були обрані до президії з'їзду, і приявні зустріли їх вибір загальними оплесками". Інший совєтський історик, М. Попов, стверджує, що „Наступником Тимчасового Уряду в Україні став не совєтський уряд, а уряд УЦРади".

У той самий день — 17 грудня 1917 р. — большевицький уряд у Москві прислав ноту до Києва, в якій говорилося: „Рада Народних Комісарів признає Українську Народну Республіку та її право на повне відокремлення від Росії, як також на те, щоб ввійшла в переговори з Російською Республікою про взаємні федеративні, а також інші відносини"... Цікаво, чому доктор історичних наук Рем Симоненко поминув мовчанкою цей історичний факт, записаний на 143 стор. 2-го тому „Відродження націй" В. Винниченка. Він промовчав також, що у тій самій ноті з визнанням Української Народної Республіки був ультимат з виразною загрозою війни у випадку відкинення бальшевицьких вимог, прийняття яких було б рівнозначним з капітуляцією перед большевиками. Тому большевицький уряд у Москві, знаючи, що його нота буде відкинена, вислав зразу же проти України регулярну армію під командуванням Антонова - Овсєєнка.

Рем Симоненко фальшує історію, пишучи, що 25 грудня проголошено у Харкові Українську Соціялістичну Радянську Республіку. 124 члени невдалого для большевиків Всеукраїнського з'їзду робітничих, селянських і солдатських рад у Києві переїхали до Харкова і там, протиставлячись київському урядові, проголосили свій Народний Секретаріят, але все ще також під назвою „Української Народної Республіки". „Перший Всеукраїнський З'їзд Рад" у Харкові складався з 199 делегатів, з яких 76 відсотків були москалями. Той з'їзд проголосив „розв'язання" Української Центральної Ради і створив Народний Секретаріят тимчасово без голови, але під керівництвом „народного комісара" внутрішніх справ росіянки жидівського походження Євгенії Бош, Василя Шахрая, як „народного комісара" військових справ та Юрія Коцюбинського на пості його заступника — „малого сина великого батька", як його назвав Сергій Єфремов. З-посеред 12 комісарів того „уряду" тільки 5 були українцями. Совєтський історик Ніколай Попов стверджує, що той уряд створено „з енергійною участю і частинно з безпосередньої ініціятиви військових одиниць... перекинутих туди головно з московської й петроградської військових залог". 26 грудня 1917 року Харків був уже в руках військ Антонова - Овсєєнка. 30- грудня, як відомо, відбувся трагічний бій під Крутами, що стали українськими Термопілами. Під Київ підступили війська М. Муравйова.

На той час припадає саме ота „зрада" України, яка шукала союзника в Центральних Державах в обороні проти неспровокованої російської большевицької агресії. Але „історик" Симоненко замовчує, що першими, які шукали замирення з Центральними Державами, були не українці, а большевики, і що делегати Української Народної Республіки прибули до Берестя Литовського тоді, коли там уже знаходилися большевицькі делегати під головуванням Иоффе. У „Відродженні нації" В. Винниченка сказано: „... Ми мусіли взятися за цю справу, щоб зовсім не оскандалитися перед своїми масами, і то тільки після того, як большевики вже вступили в переговори з німецьким командуванням". Проголошення 4-го Універсалу Української Центральної Ради приспішено власне для того, щоб Україна, як зовсім самостійна держава, мала повне право самостійно виступати в переговорах з центральними державами". Ствердивши, що „віднині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу", — стверджувалось також у 4-му Універсалі: „Правительство Народних Комісарів виповіло війну Україні, щоб повернути вільну Українську Народну Республіку під свою власть, і посилає на її землі свої війська,—червону ґвардію, большевиків, які граблять хліб у наших селян і без ніякої заплати вивозять його в Росію, не зоставляючи навіть зерна, приготовленого на засів, убивають невинних людей і сіють усюди анархію, вбивство і злочин". Ці слова 4-го Універсалу були потверджені 8 лютого 1918 р., коли військо Муравйова здобуло Київ і перевело в ньому криваву масакру, вбивши коло 5.000 людей.

Аранжери статті „Що вони святкують" дуже добре знають, що саме кожнорічно святкують вільні українці: вони віддають пошану тій події, яка ствердила волю українського народу до самостійного, ні від кого незалежного державного життя. І вони маніфестують у своїх святкуваннях Актів 22 Січня свою вірність українській державницькій ідеї. А це саме так лютить кремлівських володарів, які свідомі того, що на довшу мету ідея завжди перемагає військово - поліційне насильство.

ПРОМОВЧАНІ ІСТОРИЧНІ ФАКТИ

У своєму еляборáті для московських „Новостей" совєтський маловідомий історик, але нібито доктор історичних наук, Р. Симоненко, поминув цілковитою мовчанкою історію України 1917 року, починаючи її тільки від січня 1918 року, чи точніше від проголошення 4-го універсалу, яким Центральна Рада проголосила незалежність Української Народної республіки. З-під уваги читачів еляборату Р. Симоненко приховав усе те, що ділося в Україні, почавши від березня до грудня 1917 року, зокрема історичні факти, які зафіксовані навіть у совєтських офіційних історичних довідниках.

Без будь-яких коментарів наводимо ці факти й події з другого тому виданої Інститутом Історії АН УРСР 1967 року „Історії Української РСР".

Стор. 8-9: "На початку березня 1917 року було створено Центральну Раду, до складу якої ввійшли представники української буржуазії, обуржуазнених поміщиків, дрібнобуржуазних націоналістичних партій українських есерів та українських соціал-демократів (есдеків). Лідерами Центральної Ради були... М. Грушевський, В. Винниченко, С. Петлюра, С. Єфремов... Ці партії становили в Центральній Раді абсолютну більшість..."

Стор. 22: "На початку травня 1917 р. в Києві було скликано перший український військовий з'їзд, на який з фронту, тилових частин і військового флоту прибуло 700 делегатів. З'їзд пройшов під знаком вимоги автономії для України, сформування українських військових частин і підтримки Центральної Ради. Він виніс ухвалу про створення при Центральній Раді українського Генерального Військового Комітету для організації національних полків. Головою Комітету... обрали С. Петлюру. Використовуючи піднесення національно-визвольного руху' Центральна Рада відрядила до Петрограду спеціяльну делегацію, яка мала вручити Тимчасовому Урядові доповідну записку з такими вимогами: проголосити державним актом принципову згоду на автономію Укрраїни..., сформувати з солдатів-українців окремі військові частини, провести українізацію середньої і вищої школи на Україні... Тимчасовий Уряд, здійснюючи великодержавну національну політику російської буржуазії та поміщиків, вороже ставився до українського національного руху. Він не тільки відмовився від розгляду цих скромних вимог, які висувала Центральна Рада, й удався до адміністративних утисків. Військовий міністер Керенський на початку червня заборонив другий український військовий з'їзд. Зухвалі великодержавницькі дії Тимчасового Уряду викликали обурення на Україні і сприяли зростанню популярности Центральної Ради"...

Стор. 22-23: "У Києві 28 травня 1917 р. відкрився український селянський з'їзд, скликаний центральним комітетом „Селянської Спілки". На з'їзд прибуло понад 2 тис. делегатів від місцевих „Селянських Спілок"... Слідом за селянським з'їздом 5 червня, не зважаючи на заборону Керенського, відкрився другий військовий з'їзд, на який прибуло близько 2 тис. делегатів..."

Стор. 24: "Розмах національно-визвольного руху набрав такої сили, що... Центральна Рада... змушена була стати на шлях самочинного здійснення автономної України. 11 червня вона видала спеціяльну декларацію (перший універсал), в якій заявляла, що здійснюватиме автономію України всупереч волі Тимчасового Уряду..."

Стор. 48: "Київський більшовицький комітет послав своїх представників у створений Центральною Радою так званий Комітет по охороні революції на Україні. Але Центральна Рада швидко відмовилася від досягнутої умови. Вже 26 жовтня вона цілком визначила свою позицію, ухваливши резолюцію, яка засуджувала збройне повстання [більшовицьке — ред.] в Петрограді, і заявила, що рішуче розправлятиметься з будь-якими спробами встановити владу Рад на Україні..."

Стор. 50: "Центральна Рада на той час мала значні збройні сили. За цих умов не можна було відразу розпочати збройну боротьбу і проти Центральної Ради..."

Стор. 51-52: "Центральна Рада проголосила утворення буржуазної Української Народної Республіки (УНР)... Установи, які були на Україні при Тимчасовому Уряді, механічно перетворювалися в установи УНР... Центральна Рада не визнавала Ради Народних Комісарів..."

Стор. 57: "Рада Народних Комісарів [у Москві — ред.] зажадала від Центральної Ради: припинити дезорганізацію фронту; не пропускати контрреволюційних військ на Дон, Урал та в інші місцевості; сприяти революційним військам у боротьбі проти каледінської контрреволюції; припинити роззброєння радянських військ та робітничої Червоної ґвардії і повернути їм відібрану зброю. Раднарком дав Центральній Раді 48 годин для відповіді. Генеральний Секретаріят [Центральної Ради — ред.] надіслав Раднаркомові ноту-відповідь за підписами В. Винниченка і С. Петлюри, в якій, не даючи відповіді на питання, поставлені в ультиматумі, звинувачував Раднарком у небажанні визнати незалежність України..."

Стор. 58-59: "9 грудня 1917 р. у Харкові відкрився III з'їзд Рад Донецького і Криворізького басейнів. З'їзд постановив об'єднатися з делегатами Всеукраїнського з'їзду Рад [який відбувався в днях 3-4 грудня 1917 р. у Києві і який невелика група большевицьких делегатів покинула — ред.] і провести єдиний з'їзд Рад України... I Всеукраїнський з'їзд Рад, обговоривши доповідь про організацію влади на Україні, 12 грудня 1917 р. проголосив Україну республікою Рад..."

Стор. 62: "Більшовики підняли робітників і бідніше селянство на боротьбу за встановлення влади Рад на всій території України. Проти контрреволюційної Центральної Ради на Україні вибухали очолювані більшовицькими організаціями повстання... У боротьбі за Радянську владу робітничий клас і бідніше селянство спиралися на всебічну допомогу своїх російських братів. На Україну прибули загони російських червоногвардійців під загальним командуванням комісара по боротьбі з контрреволюцією на Півдні [так Рада Народних комісарів у Москві визначала в той час Україну — ред.] В. О. Антонова-Овсієнка..."

Стор. 65: „Не зважаючи на складну загально-політичну обстановку на Україні (в січні 1918 р. — Ред.) В. О. Антонов-Овсієнко призначив колишнього підполковника старої армії М. Муравйова командуючим радянськими військами, що наступали на Київ. М. Муравйов своєю брутальною поведінкою і провокаційними наказами про масові розстріли без суду підривав у населення авторитет і довір'я Радянської влади"...

Так виглядають історичні факти, подані в офіційному совєтському довіднику колективом совєтських істориків.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

ВИПУСК VI

Березень 1972

(29)

Після виходу з ув'язнення кілька разів намагався вступити у вищі учбові заклади, дуже добре складав екзамени, але кожного разу за вказівкою КДБ його провалювали. Постійно ним опікувалося КДБ, його викликали на розмови, агітували для співпраці тощо. Влаштувався працювати в хорове товариство, де щодо нього була вчинена провокація — викрадено концертні квитки на значну суму.

22-го травня 1971 року на стихійній маніфестації біля пам'ятника Шевченкові у Києві Лупиніс виступив із читанням антишовіністичного вірша, автором якого був нібито він сам.

Подаємо зачитаний ним вірш:

Тарасе, батьку, підніми чоло,
Поглянь на свою неньку Україну.
Немало зим і весен відгуло,
І пил покрив прабатьківську руїну.

Кривавий пил.
Ні, ні, не спали ми,
Звивалися потоптані знамена,
Хиталися підвалини тюрми,
„Не вмерла ще!" —
співали ми натхненно.
Співали рано.
Обривав той спів
Багнет. Із нами викутої криці...
Летіли кулі в марноблудство слів,
І жерла нам дивилися в зіниці.

Я бачив як безчестили матір,
Мою матір.
Мене пестила покритка, яка назвала мене своїм сином.
По землі вештаються байстрюки, які зовуть мене [братом своїм.
Брати!
Мамо!
Прокляття нам!
Небо, ти бачиш все і не гримнеш гнівом та обуренням?!
Земле, ми топчемо тебе своїми брудними ногами,
І ти не тріснеш, не розверзнешся прірвою,
Щоб поховати назавжди свою і нашу ганьбу?
Прірва? Прірва... Так, прірва під нашими ногами,
Та ми не бачимо її, ми котимося до неї, а мислимо,
Що летимо в рай. В пекло. В забуття. Що і спомину [не залишимо.
Мамо,
В лиху годину ти мене породила,
З ганьби та блуду на світ зачала,
Водай в утробі краще б задавила,
Водай сама би краще не жила.
Згвалтована,
Одурена,
Розп'ята,
З відтятим язиком, обпльованим чолом,
Лежиш ти в пазурах коханця-ката,
Ти стала підстілкою для коханця-ката.
І ворона, могильника заклятого,
Улесливо зовеш ти, блуднице, орлом.
До краплі крови віддамо себе,
Бо краще, мамо, нам сьогодні вмерти,
Ніж бачити збезчещену тебе!

За кілька днів після цього Лупиніс був заарештований. По справі Лупиноса обшукано і допитано кілька його знайомих, товаришів і навіть далеких від нього людей.

Зокрема обшукано аспіранта відділу географії Ради підвищення продуктивних сил ВОЛЬЧАКА, у якого нічого суттєвого не знайдено. Обшукано також інженера Юхима ТИМЧУКА, який навіть не був знайомий з Лупиносом. Обшукали його кімнату в гуртожитку і три помешкання, де він раніше жив на квартирі. Забрані недруковані вірші, зокрема Симоненка, якісь старі книжки тощо.

По цій же справі допитано студента Київського політехнічного інституту Володимира Бжезовського. Його затримали і помістили в готелі „Україна", де, як твердить сам Бжезовський, його допитували у сні в неконтрольованому стані. При цьому був присутній уповноважений КДБ по політехнічному інституту. Другого дня з Херсонської області привезли батька Бжезовського для морального тиску на сина. Внаслідок застосування таких недозволених прийомів В. Бжезовського психічно травмовано.

А. Лупиніс досі знаходиться в тюрмі республіканського КДБ. Слідство триває.

Обшук у справі Лупиноса зроблено у липні 1971 року у інженера Київського науково-дослідного інституту поліграфії Юхима Тимчука (1918 р. н., із Запорізької області родом), хоч з Лупиносом Тимчук навіть не був знайомий. Обшук провадився в 3-х місцях — в гуртожитку й на квартирі, де він мешкав раніше, і в теперішньому гуртожитку. Вилучено магнітофонну стрічку із записами віршів В. Симоненка, І. Драча, Л. Костенко; записники із записами віршів радянських поетів; щоденник; список людей, які здали гроші для поїздки на купальські свята в одне із сіл Черкащини. Після обшуку кілька днів тривали допити. На допити привезли із Запоріжжя хворого батька, який у зв'язку з цим ще більше занедужав.

Про Лупиноса на допитах не говорилося, його арешт був використаний тільки як привід для обшуку і допитів Тимчука та ще ряду осіб.

(Продовження буде)

УКРАЇНЦІ ТА ЇХ СПІВГРОМАДЯНИ В НОВОМУ СВІТІ ВЕЛИЧАВО ВІДЗНАЧАЮТЬ РОКОВИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ 22-ГО СІЧНЯ

МОЛИТВА В КОНГРЕСІ ЗСА НА ІНТЕНЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, ЧИСЛЕННІ ПРОКЛЯМАЦІЇ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ГУБЕРНАТОРАМИ СТЕЙТІВ І УРЯДАМИ ПРОВІНЦІЙ КАНАДИ ТА ПОСАДНИКАМИ МІСТ, УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ НА КАПІТОЛЯХ СТЕЙТІВ І РАТУШАХ МІСТ ПРИГАДУЮТЬ СЛАВНЕ МИНУЛЕ ТА ЗБІЛЬШУЮТЬ НАДІЇ НА СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ.

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

За встановленою традицією, що має свій глибокий зміст та сягає в політичному сенсі у далеке майбутнє, роковини 22 Січня 1918 і 1919 років — Державности і Соборности народоправної України — були масово відзначені і вшановані в Америці й Канаді заходами громадян українського роду в цих країнах. Губернатори багатьох стейтів ЗСА і прем'єри окремих провінцій Канади, як і посадники міст, леґіслятори повітів та ін. законодавці проголошували „Дні Української Незалежности", або „Дні Української Державности", закликаючи населення взяти участь у цих святкуваннях, що є виявами не тільки історичної пам'яті, а й політичної програми України, репрезентованої її вільними синами й дочками на Заході.

Тут подаємо фотомонтаж та короткі відомості про святкування Роковин Державности і Соборности України у формі народоправної Української Народної Республіки, завоювати переважаючими силами імперіялістичної цим разом червоної Московії, яка після окупації обернула Україну в свою колонію під фірмою УССР.

Як зазначено, у Конґресі ЗСА у Вашинґтоні була відмовлена традиційна молитва в інтенції Українського Народу.

Вперше проклямував 22 сігня Днем Української Незалежности губернатор стейту Вашингтон Даніел Еванс.

Урочистість у Трентоні. Губернатор Ню Джерзі Вілліям Кейгіл тількищо підписав у стейтовому капітолі, у приявності великої української делеґації, проклямацію Дня Української Незалежности 22-го січня в цьому стейті. На столі перед ним — передані йому з цієї нагоди два томи Англомовної Енциклопедії Українознавства

Посадник Ню Гейвену, Конн., Бартоломю Ф. Гайда, підписує проклямацію про День Української Незалежности, в товаристві українських делегатів.

З нагоди Січневих роковин в повіті Нассав. На фото стоять (зліва): Володимир Атляс, член Управи повітового Відділу УККА; д-р Іван Робертс, правний дорадник УККА; Джозеф Марджіота, член стейтової асамблеї і голова Республіканської партії в Повіті Нассав; Йосип Лисогір, головний предсідник УНСоюзу і екзекутивний віце-президент УККА, Франсіс Пурсель, посадник Гімпстеду, Юрій І. Солтис, голова Відділу УККА в повіті Нассав і Михайло Сенюк, шериф повіту Нассав

Посадник міста Сієтл у стейті Вашингтон Вес Улман підгас підпису проклямації Дня Української Незалежности 22 сігня 1973 р.

Посадник Джерзі Ситі, Н.Дж., д-р Пол Джордан підписує проклямацію Дня Української Незалежности в присутності української делеґації від УККА і УНС, 16 сігня 1973 р.

Посадник Байону, Н.Дж., Ф. Г. Фіцпатрик підписує проклямацію Дня Української Незалежности.

У м. Картерет, Н.Дж., посадник Михайло Товт підписав проклямацію Дня Незалежности, в отогенні представників українських організацій.

Посадник міста Гемпстеду Френсіс Пурселл показує українським предсатвникам щойно підписану проклямацію Українського Дня.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОН КУРТ ВАЛЬДГАЙМ ПЕРЕБУВАВ з своєю дружиною в Індії, де він подивляв мавзолей із 17-го сторіччя, що його здвигнув Шах Яхан у честь померлої в молодому віці своєї дружини. Вальдгайм заявив, що той мавзолей, який є символом подружньої любови, повинен бути прикладом для Об'єднаних Націй.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ЕҐНЮ ПРИБУВ до Сінґапуру, своєї п'ятої зупинки у відвідинах країн Південно - східньої Азії. Він запевняє провідників вільних країн того району світу, що ЗСА й надалі будуть їх підтримувати, також і по закінченні війни. Після Сінґапуру віце - президент Еґню відвідає ще Індонезію, Малайзію та Філіппіни.

ДЕЯКІ ІЗ ПРОКЛЯМАЦІЙ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В СТЕЙТАХ, ПРОВІНЦІЯХ І МІСТАХ

City of Los Angeles

PROCLAMATION

Ukrainian Day

WHEREAS, after eight centuries of a mighty Ukrainian State and two centuries of foreign domination, the Ukrainian nation regained its freedom by successful revolution and proclaimed the independence of the Ukraine into one sovereign state, January 22, 1918; and

WHEREAS, all Ukrainians in the free world celebrate 1973 as the fifty-fifth anniversary of the solemn proclamation of Ukrainian independence and the fifty-fourth anniversary of the unification of the Western Ukrainian National Republic with the Ukrainian National Republic, January 22; and

WHEREAS, today the Ukraine is a satellite of the Soviet Union, but Ukrainians throughout the world continue to struggle for restoration of its freedom and independence; and

WHEREAS, on January 22, Los Angeles citizens of Ukrainian descent will observe the 1918 proclamation of independence and the 1919 unification of Ukraine into one sovereign state with flag-raising ceremonies at City Hall:

NOW, THEREFORE, I, Sam Yorty, Mayor of the City of Los Angeles do hereby proclaim January 22, 1973 as UKRAINIAN DAY in Los Angeles and urge all citizens to recognize the valiant efforts of Ukrainians to restore freedom and independence to their native land.

January, 1973

Sam Yorty
MAYOR

IN THE NAME AND BY AUTHORITY OF THE

COMMONWEALTH OF PENNSYLVANIA
GOVERNOR'S OFFICE
HARRISBURG

PROCLAMATION

UKRAINIAN NATIONAL INDEPENDENCE DAY - JANUARY 22, 1973

The Ukrainian National Republic was born on January 22, 1918, the date the Ukrainian people chose to become an independent national state.

Only two years later, in 1920, the Ukrainian National Republic became one of the first victims of the Soviet Russian imperiocolonialism; and a puppet regime of the Ukrainian Soviet Socialist Republic was forcibly installed.

The people of Ukraine resisted bravely the tyranny and oppression of the Communist rulers; but the once free Ukraine has become no more than a colony of communist Russia, its vast human and economic resources being exploited for the purpose of spreading communism throughout the world.

Many Ukrainian intellects, writers, poets, artists and scientists are at the present time serving long sentences in "corrective labor camps" and prisons in Russia, only because of their courage to dissent.

Many Pennsylvanians proudly trace their ancestry to Ukrainian roots and fervently hope and pray for the liberation of their Fatherland.

Therefore, I, Milton J. Shapp, Governor of the Commonwealth of Pennsylvania, do hereby proclaim January 22, 1973, as UKRAINIAN NATIONAL INDEPENDENCE DAY in Pennsylvania and urge all of our citizens to join our neighbors of Ukrainian descent in paying tribute to the brave Ukrainian patriots.

GIVEN under my hand and the Great Seal of the State, at the City of Harrisburg, this eleventh day of January, in the year of our Lord one thousand nine hundred and seventy-three, and of the Commonwealth the one hundred and ninety-seventh.

MILTON J. SHAPP
Governor

BY THE GOVERNOR:
C. DeLores Tucker
Secretary of the Commonwealth

STATE OF NORTH DAKOTA
EXECUTIVE OFFICE
BISMARCK

ARTHUR A. LINK
GOVERNOR

PROCLAMATION

WHEREAS, on January 22, 1973 Ukrainians in North Dakota and throughout the free world will solemnly observe the 55th Anniversary of the proclamation of a free Ukrainian state, and

WHEREAS, after a defensive war lasting 4 years, the Ukrainian state was destroyed in 1920 and a puppet regime of the Ukrainian Soviet Socialist Republic was installed, later becoming a member state of the Soviet Union, and

WHEREAS, the United States Congress and the President of the United States of America have recognized the legitimate right of the Ukrainian people to freedom and national independence by respectively enacting and signing the Captive Nations Week Resolutions in July, 1959, and

WHEREAS, some 25,000 Americans of Ukrainian descent now living in North Dakota have made significant contributions to both state and nation.

NOW, THEREFORE, I, Arthur A. Link, Governor of the State of North Dakota, do hereby proclaim Monday, January 22, 1973, as

"UKRAINIAN INDEPENDENCE DAY"

in North Dakota and urge all citizens to demonstrate their sympathy with an understanding of the aspirations of the Ukrainian nation to again achieve its rightful inheritance of freedom and independence.

IN WITNESS WHEREOF, I have set my hand and caused the Seal of the Great State of North Dakota to be affixed this 15th day of January, 1973.

Arthur A. Link
Governor

ATTEST:

Secretary of State

By
Deputy

"BUY NORTH DAKOTA PRODUCTS"

РЕЗОЛЮЦІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ПРО ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Шоста пленарна сесія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, яка відбулася в Торонті 26-28 січня 1973 р., розглянула і схвалила проєкт резолюції в справі відзначування „Дня Української Незалежности" в усіх країнах українського поселення при активній співучасті урядових чинників та громадянства окремих країн. Порядком інформації подаємо тут повний текст цієї важливої резолюції:

З уваги на те, що день 22-го січня є днем, з яким в житті українського народу пов'язана найважливіша історична подія: проголошення Української Самостійної Соборної Держави, Секретаріят Світового Конґресу Вільних Українців постановляє:

1. Всі українські поселення, громади, організації повинні урочисто відзначати кожного року день 22-го січня як „День Української Незалежности".

2. Громадські центральні репрезентації і крайові організації по всіх країнах українського поселення повинні вжити перед урядами своїх країн всіх потрібних заходів, щоб „День Української Незалежности", відзначуваний українцями-громадянами даних країн, був формально проклямований як „День Української Незалежности" цілої країни.

3. Всі українські Церкви та громадські організації повинні проводити відповідну інформаційну акцію серед усього населення окремих країн поселення і дбати про те, щоб кожного 2-го січня „День Української Незалежности" був відзначуваний масово, з відправами у церквах, академіями, концертами та іншими відповідними до хвилини імпрезами. Зокрема треба постійно дбати про те, щоб у відзначуванні „Дня Української Незалежности" активну участь брала українська молодь. З цією метою доцільно буде поробити потрібні заходи, щоб у той день українська молодь у шкільному віці була вільна від шкільних занять".

The Commonwealth of Massachusetts

By His Excellency

OFFICE OF THE MAYOR
CITY OF CHICAGO

RICHARD J. DALEY
MAYOR

PROCLAMATION

WHEREAS, the 55th Anniversary of the Proclamation of Independence of the Ukraine will be ovserved by the Chicago Ukrainian Community on January 22nd; and

WHEREAS, Chicago is recognized as the United States City where the Captive Nations movement receives its greatest support; and

WHEREAS, the freedom-loving people of Ukraine have never accepted Soviet Russia domination and have with every means at their disposal resisted enslavement and continue to strive for their independence; and

WHEREAS, a commemorative concert will be held at the Chopin School Auditorium on Sunday, January 28;

NOW, THEREFORE, I, Richard J. Daley, Mayor of the City of Chicago, do hereby proclaim January 22nd as UKRAINIAN INDEPENDENCE DAY IN CHICAGO in demonstration of the sympathy and support which the people of Chicago have extended and will continue to extend to the people of Ukraine and further direct that the Ukrainian Flag be flown over the City Hall on Ukrainian Independence Day.

Dated this seventeenth day of January, A.D., 1973.

Richard J. Daley
Mayor

ВІДЗНАЧИЛИ 22-ГО СІЧНЯ ЯК ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

PROVINCE OF MANITOBA

Proclamation

UKRAINIAN WEEK

WHEREAS:
Canadians of Ukrainian descent form an important segment of the population of Manitoba; and

WHEREAS:
the courage, industry and spirit of the pioneers from Ukraine constitute a significant chapter in the exciting history of our province; and

WHEREAS:
the descendants of these pioneers continue to make a distinctive and valuable contribution to the progress and cultural richness we enjoy in our society; and

WHEREAS:
thousands of Ukrainian Canadians served their new homeland with valour and devotion during both world wars in defence of freedom and democracy; and

WHEREAS:
although the independence of the Ukrainian National Republic proclaimed January 22, 1918, was shortlived, the anniversary of that proclamation is still celebrated by Manitobans of Ukrainian descent as a symbol of freedom which they sought, found and defended in Canada:

NOW, THEREFORE BE KNOWN

that I, Edward Schreyer, Premier of Manitoba, do hereby proclaim that the week January 28 to February 3, 1973, shall be known as:

UKRAINIAN WEEK

in Manitoba and commend its thoughtful observance to all citizens of our Province.

PREMIER

PROVINCIAL SECRETARY

Прем'єр провінційного уряду Манітоби Ед Шраер проголосив, заходами КУК, Український Тиждень на Манітобщині, від 28 січня до 3-го лютого 1973 р., для звеличення Свята Української Державности. Також посадник Вінніпеґу Степан Дзюба проголосив Український Тиждень у тому великому місті.

Крім задокументованих на фотознімках, проголошення Українських Днів і відзначування Річниць Державности й Соборности України відбулися в цьому рроці ще у таких містах і місцевостях, з вивішуванням українського прапора поруч американського та відповідними імпрезами:

● Північна Дакота — був проголошений губернатором Український День, заходами голови Відділу УККА д-ра Антона Жуковського;

● Чикаго — посадник міста Ричард Дейлі проголосив Український День, конгресмени Френк Анунціо (демократ) і Едвард Дервінскі (республіканець) помістили відповідні згадки про українське національне свято в „Конгресовому Рекорді" у Вашинґтоні;

● Лос Анджелес, Каліф — проголошено Український День, вивішено прапор на міській ратуші;

● Віллиментик, Конн. — посадник міста Дейвід Кальчарео підписав проклямацію Дня Української Незалежности, на ратуші вивішено український державний прапор;

● Гартфорд, Конн. — губернатор стейту Коннектикат Мескел проголосив Український День, подібну проклямацію видав і посадник міста Дж. Атесон; над ратушею повівав, поруч із зоряним американським, український стяг;

● Бостон, Масс. — губернатор стейту Массачузетс Френціс В. Сардент проголосив Український День у тому стейті, посадник Бостону Кевін Вайт видав проклямацію Українського Дня Незалежности, вивішено український прапор на ратуші Бостону;

● Балтимор, Мд. — відбулося Січневе Свято української громади;

● Детройт, Міч. — губернатор стейту Мічиґен Вілліям Міллікен проголосив 22 січня Днем Незалежности України, подібні проголошення були зроблені в 11-ти містах і містечках стейту;

● Нюарк, Н.Дж. — Український День проголосив посадник міста Кеннет Ґібсон, українські прапори були вивішені у Нюарку, в Ірвінґтоні і в Мейплвуді;

● Вінґгемптон, Н.Й. — був проголошений Український День, вивішено український прапор;

● Сієтл, Вашингтон — губернатор Даніел Еванс вперше проголосив Український День Незалежности в тому стейті, як і посадник Сієтлу Вес Улман;

● Боффало, Н.Й. — проклямацію Дня Української Незалежности видали голова повіту Ірі Едвард Ріґен та мейор Френк Седіта; на ратуші повівав український прапор;

● Йонкерс, Н.Й. — проголошено День Української Державности, вивішено український національний прапор;

● Ню Йорк, Н.Й. — губернатор стейту Ню Йорк Нелсон Рокефеллер проголосив Український День на 22 січня, як і посадник Ню Йорку Джон Ліндзі; у міській управі відбулось церемоніяльне вивішення синьожовтого прапору, поруч із зоряним;

● Ботервліт, Н.Й. — проголошено Український День;

● Сиракюзи, Н.Й. — посадник міста Лі Алекcандер проголосив День Української Незалежности, вивішено український прапор; на святі виступали стейтові сенатори і конгресмени;

● Лігай Велі, Па. — посадники міст Аллентавну, Бетлегему та Істону проголосили Українські Дні, були піднесені українські прапори над управами міст;

● Філядельфія, Па. — у столиці стейту м.Гаррисбурґу підписано Проклямацію Дня Української Незалежности, таку проголосив посадник Філядельфії Френк Різо, над ратушею повівав, поруч з американським, український державний прапор;

● Піттсбурґ, Па. — проголошено Український День, вивішено український прапор;

● Юніондейл, Н.Й., у повіті Нассав — його голова Френіс Пурселл проголосив Український День, з піднесенням українського прапора;

● Пассейк, Н.Дж. — мейор Джералд Ґолдман проголосив 22 січня Днем Української Незалежности вивішено прапор на міській управі, також у м. Кліфтоні;

● Міннеаполіс, Міннесота — проголошено День Української Неззалежности, український прапор повівав над міською ратушею;

● Покіпсі, Н.Й. — посадник Джек Економу видав відповідну проклямацію, згадуючи про боротьбу України проти російської імперії; вивішено український прапор;

● Янґставн, Огайо — відбувся український святковий концерт при Янґставнському університеті;

● Маямі, Флорида — посадник міста И. Орр та голов повіту Дейд проголосили День Української Незалежности, вивішено український прапор на ратуші, місцева громада влаштувала національне свято.

У КАНАДІ

● Торонто, Онт. — Велике громадське святкування Роковин Державности і Соборности України відбулося в найбільшій залі міста — Мессей Гол — у заповненій залі, в якій було багато молоді. Свято відбулося заходами Відділу КУК.

Леонід Полтава

НЕНАВИСНЕ МОСКВІ РАДІО „СВОБОДА"

„Якщо не буква, то у всякому випадку дух документів про принципи відношення Америки до нашої країни, — заявили московські „Известия" з 27 січня, — підписаних за останні роки, вимагають викинути радіовисильню „Свобода" геть, як анахронізм холодної війни".

Ще й ще повертається совєтська преса до „етерової теми" — до програм американської радіовисильні „Свобода", яка діє з рамени Комітету Радіо „Свобода" під керівництвом Говленда Сарджента. Москва хоче навіть не змін змісту тих пересилань, — вони добивається ліквідації цієї радіовисильні! Стаття в „Известиях" під заг. „Коли маска зірвана" написана на основі „ревеляцій" швайцарської комуністичної ґазети „Фолькштімме", до рук якої потрапила „Інструкція" керівника радіо „Свобода". В „Інструкції" сказано, що не можна обіцяти народам СССР ніякої конкретної підтримки (щоб не повторити драми 1956 року з Угорщиною, якій ніхто не подав допомоги), але що треба фактами скеровувати слухачів у напрямку „зміни існуючої совєтської системи".

Як бачимо, така програма дуже стримана, сказати б, „вузенька": змагається шляхом реформ до зміни системи. Не за ліквідацію московського імперського „комунізму", не за розподіл СССР на складові національні організми, не за відновлення в Східній Европі й совєтській частині Азії національних народоправних держав, — ні, радіо „Свобода" так далеко не йде. Так багато від нього й вимагати важко, бо це було б втручанням у внутрішні справи... Єдине, монопольне право на втручання у внутрішні справи Заходу самі ж західні демократії дають тільки Москві. З Москви летять в етер сотні різнородних радіопрограм з прямими закликами скидати владу в Португалії, підіймати громадянську війну в Еспанії, демонструвати проти Уряду в Америці, зчиняти заколоти у Греції, вистрілювати тих, що стоять в опозиції до марксистського режиму в Чіле і т. д. Це Москві можна, це не суперечить ні букві, ні духові її договорів із Заходом про мирне співіснування. А Радіо „Свобода" не має права звернути уваги слухачів навіть на те, що, припустім, сьогодні неділя — і тому „Свобода" передає Богослуження із однієї з українських церков. Цього не можна, це „втручання" у внутрішні справи СССР! Радіо „Свобода" передає білоруською мовою? — Не можна, це втручання у внутрішні справи СССР, який націлився зліквідувати білоруську, як і українську та інші національні мови! Радіо „Свобода" передає вістки про життя українців в Америці? — Цього не можна: український народ на Рідних Землях не повинен знати про півтора мільйона українців у ЗСА!

Така московська логіка. І за цією логікою виходить, як пишуть „Известия", що Радіо „Свобода" „перешкоджає оздоровленню міжнародних відносин, зміцненню безпеки народів" і т. д. Це радіо тим більше ненависне для ЦК КПСС, що „осмілюється" передавати свої програми 22 мовами народів, поневолених Москвою в СССР. І ще й тому, що „підспівуючи колишньому директорові ЮСІА Френкові Шекспірові, який забороняв уживати без лапок слова „совєтський народ", „совєтські люди", автори Інструкції („Руководства") йдуть ще далі, поширюючи таку заборону й на поняття „комунізм", „комуністи", „жовтнева революція" та інші".

Стаття „Коли зірвана маска" в московських урядових „Известиях" написана з явним розрахунком викликати реакцію серед вашинґтонських „голубів" та прихильників „миротворства" навіть у Конґресі, щоб вони допомогли Москві закрити американську р а д і овисильню „Свобода". Тому, що минулорічні спроби провалились, Москва пробуватиме, „чи твердий лід" і в цьому році. Пробуватиме досягнути успіху, якщо не у Вашинґтоні, то бодай у Західній Німеччині, в Еспанії, може й на Формозі, звідки надаються через могутні посилювачі програми Радіо „Свобода" до різних „республік" СССР.

Московські і м періялісти тріюмфують, пишучи, що Радіо „Свобода" вже не закликає до прямої, безпосередньої боротьби проти большевизму, а тільки хоче шляхом реформ „змінити існуючу совєтську систему", хоче лише показати слухачам переваги західнього неокапіталістичного демократичного світу.

Для кращої інформації нагадаємо, що американське Радіо „Свобода" спочатку, з 1951 року, діяло з рамени Американського Комітету звільнення від большевизму, потім його перейменували на лагідніший „Американський Комітет визволення", а з 1964 року дали ще лагіднішу, невтральнішу назву — Комітет Радіо „Свобода". Такі відступи були не тільки в назвах, а й у змісті програм із Мюнхену.

А коли відступи вже були, то вони можуть бути й далі. Цього й добивається Москва. Добивається тим більше, що без огляду на певні відступи від перших, значно рішучіших і значно конструктивніших гасел, все таки Радіо „Свобода" передає в Україну, наприклад, вістки про вивішування національних прапорів України над ратушами американських міст 22 січня. І не раз український слухач в Україні почув з програм Радіо „Свобода", як звучить заборонений Москвою український національний гимн, і не раз почув Богослуження українською мовою в різних обрядах. Навіть при звуженні політичної пробоєвости, Радіо „Свобода" відіграє важливу інформаційну ролю для поневолених в СССР народів. Тому Москва його не залишить у спокої, буде покликатись на „букву" і на „дух", аби зліквідувати один із голосів вільної Америки та інших країн західнього світу. Голосів, на які чекають мільйони.

Американський часопис про український Щедрий Вечір

У неділю 14-го січня 98 Відділ СУА у Філядельфії влаштував традиційний Щедрий Вечір. На це свято Управа запросила редакторку газети „Філядельфія Інквайрер" п-і Елейн Тейт, яка очолює Відділ страв і харчування. Хоч сама не могла прийти, п-і Тейт післала заступника п. Едвс, який фотографував святочний стіл. Дванадцять пісних страв приготовили пані: І. Юрчак, Х. Перфецька, В. Андрейчик, С. Галавай, З. Кунаш і Л. Бугай, а п. Ліда Дихдала спекла чудовий колач. Голова 98-го Відділу Ірена Юрчак і заступниця голови Христя Перфецька підготовили для Елейн Тейт короткий опис українських різдвяних звичаїв з поясненнями святочних страв по-англійськи, включно з переписами деяких страв.

У недільному числі „Інквайрер", який має приблизно 3 мільйони читачів, з датою 21-го січня, появилася на першій сторінці „Фуд Гайд" стаття про український Щедрий Вечір з поясненням страв і двома переписами. Дві гарні знімки прикрасили статтю п-і Тейт. Багато читачів - американців зверталося і до редакції і до членів Управи 98-го Відділу, питаючи, де можна набути українські куховарські книжки і матеріяли про наше мистецтво і культуру.

Н. Н.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

ЛУЦЬКИЙ АВТОМОБІЛЕВИЙ ЗАВОД

У м. Луцьку запроєктували нове невелике вантажно-пасажирське авто для переборення бездоріжжя, під назвою „ЛАУЗ-969 М." Його сконструювали Л. Перель, І. Максим'юк та ін. інженери й техніки заводу. Авто випробували в палючій пустелі Кара-Кум, а тепер випробовують на сибірських бездоріжжях в умовах великих морозів, і висліди випробувань дуже добрі. Але „щоб запустити машину в серійний випуск, треба до 500 нових штампів, — сказано в „Радянській Україні" з 24 січня. — Покищо їх для нас ніхто не виготовляє". Кілька пробних авт виготовили техніки на заводі.

2 МІЛЬЙОНИ 500 ТИСЯЧ ФІЗКУЛЬТУРНИКІВ

Сільське спортивне товариство в Україні „Колос" нараховує тепер близько два з половиною мільйони членів, об'єднаних у 15 000 фізкультурних колективів, подала „Радянська Україна" з 26-го січня. Значок „ГПО" — „Готовий до праці й оборони", з воєнізованими вправами, стрілянням із рушниці, киданням ґранат тощо, здали 250 000 осіб, а „близько мільйона фізкультурників „Колосу" енергійно включилися в складання нормативів" — проходять військове тренування.

ЗАВОДИ ПРИ КОЛГОСПІ

При колгоспі під назвою „Зоря комунізму" на Рівенщині працює великий консервовий завод, „а цими днями здано в експлуатацію перший в країні колгоспний склотарний завод. Щороку з його конвеєрів сходитиме 100 мільйонів банок", повідомила „Радянська Україна" з 25 січня. Поширюється відносно нове явище — створення заводів при великих, так званих укрупнених колгоспах.

НОВИЙ ГАЗОПРОВІД У ЛУЦЬКУ

Від довшого часу в Луцьку на Волині відчувалась велика нестача газу, який використовують у промисловості, на опал та для приготування їжі в більшості мешканевих домів міста. Довелося прокладати новий газопровід, довжиною 34 кілометри, бо — писала „Радянська Україна" з 18 січня, „стара лінія; споруджена 10 років тому, вже не задовольняла зрослих потреб населення і промислових підприємств обласного центру в газі". Газета подала, що „тепер Луцьк забезпечений паливом на ближчі 10 років".

50 НАРОДІВ БЕЗ ТЕАТРУ

„Правда" з 13 грудня м. р., а потім київська та ін. преса повідомила, що в СССР „працюють театри для дітей, які показують вистави 53 мовами народів СССР". Розповідаючи про так звані досягнення СССР за 50 років існування, „Правда" писала, що в „СССР працюють понад 500 театрів, які показують вистави на 45 мовах, на виставах побували у 1971 році понад 112 мільйонів глядачів'". „Большая Советская Енциклопедія" та інші совєтські джерела подають, що в СССР живуть 110 націй і народностей.

„ПОВІТРЯНИЙ МІСТ НАД ДНІПРОМ"

На півдні України настали сильні морози і так „скували" Дніпро, що припинився зв'язок п а р о плавами між Херсоном та Голою Пристанню і Цюрюпинськом. В тому районі кілька тисяч людей щоденно мусять добиватися на працю і з праці додому, але, писала „Радянська Україна" з 25 січня, „важко пробиватися пасажирським теплоходам навіть з допомогою криголамів". Тепер „авіятори перекинули повітряний міст через Дніпро, вони щоденно перевозять з Херсону до Голої Пристані і в зворотному напрямку до 900 пасажирів".

НАБІЙ У ДЕРЕВІ

Кореспондент „Известий" К. Закалюк повідомив 11 січня з Костополя, Рівенської области, що в стовбурі великого дерева, привезеного з Карелії на переріб, виявився 50-міліметровий бронебійний набій, совєтського виробу. Він застряв у дереві, на якому з часом заросла „рама". „Езвестия" не згадують, що набій походить з часу нападу СССР на Фінляндію. Сказано, що „в цеху несподівано пролунав страшний скреґіт, і у всі боки полетіли шматки металевих ножів", коли автоматична пилка наткнулась на метал. На щастя, не сталось вибуху.

Восени у Швайцарії відбудеться перший Всесвітній Тиждень Музики

Женева. — За рішенням ЮНЕСКО, у вересні цього року в Женеві, Льозанні й Монтре відбудеться перший Всесвітній Тиждень Музики. У програмі: концерти, симпозіюм з дискусією ,виставки, демонстрації звуково-візуальних приладів тощо. Потрапити на той Тиждень в ролі слухача буде майже неможливо через обмежену кількість місць у залях, а взяти участь у концертах – взагалі не буде змоги. Міжнародна Рада Музики у співпраці й порозумінні з ЮНЕСКО подбала про те, що вже були переведені, мабуть, нікому не відомі конкурси чи так зв. „трибуни", на яких вже відібрано виконавців концертів: на Міжнародній трибуні композиторів, трибуні африканської музики, трибуні азійської музики, трибуні молодих виконавців. Тема симпозіюму: „В пошуках слухачів музики". Представники організації під назвою „Музична молодь", централя якої невідомо де знаходиться, зустрінуться з „найвизначнішими музикантами з усіх континентів".

Йордан у Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку

Приємним вечором був виступ „Молодої Думки", яка колядувала, щедрувала та віншувала Літературно-мистецькому К л ю б ові в Ню Йорку.

Сама поява молоденьких хористів витворювала миле враження. На залю, із звіздою, увійшли однаково одягнені хлопчики і дівчатка — колядники „Молодої Думки", а публіка привітала їх щирими оплесками.

Інж. І. Жуковський відкрив вечір, привітавши молодих і передав провід інж. Б. Бідякові, який впровадив публіку в приємний настрій легкими, безпретенсійни м и словами. Він представив диригентку „Молодої Думки" Яру Кекіш, яку, за його словами ,завдячуємо її чоловікові, хористові „старої Думки" — Борисові Кекішові, що спровадив її з Рочестеру для себе та на користь нюйоркської громади.

Пані Яра — учителька музики, з фаховим знанням провадить молоденьких хористів. Я слідкувала за дітворою, яка уважливо вдивляючись у диригентку, з великим перейняттям та прямо захопленням виконувала програму, яка була вміло підібрана.

Пані Яра Кекіш запізнала публіку з маловідомими, новорічними піснями. Пані Яра не тільки вчить співати, але теж працює над дикцією. Діти при цьому присвоюють собі значно краще українську мову, здобувають знання нових слів, як теж правила наголосів, яких у щоденній мові вони не стрічають.

Пісня сповняє велику ролю у вдержанні наших дітей при українстві.

Христя Шкарупська

Просфора хору „Думка" в Ню Йорку

У неділю 28 січня 1973 року відбулась при масовій участі громадянства церковних достойників й громадських діячів традиційна Просфора хору „Думки". Коли сьогодні говоримо про хор „Думка" в Ню Йорку ,який через рік буде відзначати срібний 25-ть літній ювілей то слід розуміти хор „Думка", в склад якого входить старша „Думка" і „Молода Думка", яка під сучасну пору нараховує біля шістдесят осіб хлопців і дівчат. До речі, це втретє управа хору пробує вдержати на постійно „Молоду Думку", що повинна забезпечувати безперебійне існування старшої „Думки". Задум цей заслуговує на піддержку й увагу зі сторони української громади метрополії Ню Йорку.

Голова хору „Думка", Едвард Камінський відкрив програму вечора, вітаючи присутнього на залі Преосвященного Владику Иосифа Шмондюка, протоігумена о. Пащака, о. прелата Манастирського і пароха церкви св. Юра о. д-ра Володимира Ґавліча, який одержав щирі оплески присутніх. Також привітав голову Об'єднаного Комітету Ню Йорку, Романа Гуглевича. Програмою вечора, а зокрема виступами Молодої Думки проводив Богдан Бідяк. Він є опікун і заразом організатор „Молодої Думки". Вхід на залю „Молодої Думки" присутні на залі прийняли оплесками. Б. Бідяк коротко представив „Молоду Думку", її віддану диригентку Яру Кекіш, що на терені Ню Йорку є порівняльно новою і акомпаньяторку панну Оксану Куйбіду. „Молода Думка" під диригентурою Яри Кекіш і при акомпаньяменті Оксани Куйбіди виконала дві колядки: „Розвеселіться всі" і „У Різдво" слова Р. Купчинського, музика С. Спєха. Слова коляд пронеслись мелодійно, й щиро. Слухачі нагородили виконавців щирими оплесками. Ярослав Галатин склав традиційні новорічні побажання за словами поета Івана Франка. Оплески були виявом вдячности виконавцеві за складені побажання. Після цього „Молода Думка" виконала самостійно ще дві новорічні пісні: „Ой летять, летять сніжинки", слова Г. Бойка, музика В. Таловера і „Веселий поїзд", слова В. Безкоровайного музика В. Шаповаленка. Обидві пісні були, мабуть вперше виконані в Ню Йорку. Вони викликали приємне враження серед слухачів, які задоволення виявили безпосередніми оплесками. Пан Бурчак в супроводі двох маленьких дівчаток вручив від імени батьків „Молодої Думки", як їхній вияв вдячности за безкорисну й віддану працю для розвитку й популяризацію української пісні подарунок диригентці — Ярі Кекіш і акомпаньяторці Оксані Куйбіді.

Тріо бандуристів „Молодої Думки": Галя Гарматій, Ліда Чорна і Марко Івасиків виконали три коляди: „Бог предвічний", „По всьому світу" і „Щедрівку" у музичній аранжеровці о. С. Кіндзерявого Пастухова, що заразом є їхнім учителем гри на бандурі. Їх виконання присутні прийняли зі захопленням, а власники „Агенції Ковбаснюк" — Шумейки зафірували для „Молодої Думки" п'ять бандур, якщо знайдуться бажаючі хлопці або дівчата вчитись грати на бандурі, щоб на наступний традиційній просфорі „Думки" склад бандуристів був збільшений.

Із повищою програмою „Молода Думка" вже виступала 14-го січня в українській православній церкві св. Володимира при 82-ій вулиці під час спільного парафіяльного обіду з приводу Нового Року старого стилю і на Йордан — Богоявлення Господнє, 19 січня 1973 р. в Літературно - Мистецькому Клюбі при другій евню в Ню Йорку. Черговий виступ „Молодої Думки" заплянований на неділю 11-го лютого ц. р. в авдиторії Бравнт гайскул в Асторії, де також виступить хор церкви Чесного Хреста під керівництвом О. Длябоги.

Виступ мішаного хору „Думки" заповів голова управи Едвард Камінський, підкреслюючи, що диригуватиме Микола Нечай, тому, що диригент проф. А. Берник є в шпиталі після операції. Він просив, щоб членам „Думки" і гостям передати в його імені щирі вітання. Проф. А. Берник, що є довголітнім членом хору „Думки", як акомпаньятор, а останньо від захворіння диригента Івана Задорожного по сьогодні був диригентом заслуговує на окрему увагу та відзначення у нашому зорганізованому житті. Він ще останньо відбув концертові поїздки з хором „Думка" до Ню Джерзі, Філядельфії, де разом з хорами „Жайворонки" з Ню Йорку, і „Прометей" з Філядельфії дали спільні концерти і такий же сам відбувся в Ню Йорку. Останній самостійний концерт хору „Думка" проф. А. Берник виконав 21 січня ц. р. у Гардфорді. Рівночасно Камінський заповів, що в дальшому хором „Думка" буде проводити д-р Ігор Соневицький.

„Думка" під диригентурою Миколи Нечая виконала коляди: „Ой видить Бог", „Днесь поюще", „На Йорданській річці", „Бог предвічний" і разом з „Молодою Думкою" „Добрий вечір тобі". Виконання цих колядок було на мистецькому рівні, защо їх слухачі нагороджували щедрими оплесками. На цьому закінчено мистецьку частину вечора.

Перед вечерою Владика Иосиф Шмондюк провів молитву і поблагословив просфору і Божі дари, що приготовили пані старшої і молодої „Думки" Щоб краще все смакувало голова хору „Думка" запросив до слова відомого сатирика і гумориста Ікера. Він швидко зміркував, що в даному часі й хвилині, коли народ споживає Божі дари, що були на столі і попиває винцем — жадні промови, ні гуморески не переконають та й ще при участі „Молодої Думки", що вже почала „ґерцювати" на залі, скоро своє привітальне і жартівливе слово закінчив.

В міжчасі голова хору Е. Камінський і опікун „Молодої Думки" В. Бідняк зробили окрему зустріч з пресою. Згадані обидва панове давали короткі інформації про дальші пляни праці поширеного хорового ансамблю. Управа хору „Думка" вже від тепер підготовляється до відзначення 25-ть літнього ювілею „Думки" — ювілейним концертом у 1974 році. Крім цього Управа рішила відновити мужеський хор „Думка", яким має диригувати молодий диригент Адріян Британ. Хор „Думка" в найближчому візьме участь у Шевченківському концерті, на якому також буде виступати „Молода Думка". Точніші й обширніші інформації Управа хору подасть на весняному равті „Думки" — сказав голова Е. Камінський. На закінчення просфори о. протоігумен Пащак провів молитву. Після цього відбулась забава з танцями.

Микола Галів

ЗБІРКА РАДІОПРОПОВІДЕЙ

Рим. — Видавництво Отців Василіян випустило в Римі, в серії „Духовна бібліотека", 32-ю книжкою збірник „Символ Віри — катехитичні радіопроповіді з Ватикану". У збірнику поміщені „40 повчань про основні правди віри", виголошені через Ватиканське Радіо українською мовою о. д-ром Мирославом Марусиком — сучасним Апостольським Візитатором для українців - католиків у країнах Зах. Европи, о. проф. Мирославом Любачівським та кількома іншими священиками.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ СТАЛИСЯ знову трагічні події: знайшли тіло схопленого на газоліновій станції і вбитого згодом 17-тирічного механіка, а з авта у русі застрілено 14-річного хлопчину, як він стояв на вулиці перед своїм домом. У тій безглуздій стрілянині і безперервних терористичних атаках згинуло вже від 1969 року 696 осіб.

РЕЗОЛЮЦІЇ

ОДИНАДЦЯТОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
що відбувся в Ню Йорку, в готелі Коммодор, в днях 6, 7 і 8-го жовтня 1972 р.

СТВЕРДЖЕННЯ ПРИНЦИПІВ

Ми, законно обрані репрезентанти українців у З'єднаних Стейтах Америки, зорганізованих у багатьох своїх громадах і установах, зібравшись на цьому нашому ОДИНАДЦЯТОМУ КОНГРЕСІ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ в готелі Коммодор в Ню Йорку в днях 6, 7 і 8-го жовтня 1972 року, насамперед в основі і в подробицях потверджуємо становище і рішення, що їх схвалив попередній ДЕСЯТИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ, який відбувся в цьому місті і місці три роки тому, в днях 24, 25 і 26-го жовтня 1969-го року. Ми зокрема потверджуємо принципове становище ДЕСЯТОГО КОНГРЕСУ та схвалюємо пізніші рішення і діяльність обраних Десятим Конгресом Керівних Органів Українського Конгресового Комітету Америки, базовані на ухвалах того Конгресу відносно З'єднаних Стейтів Америки, України та нашої американсько-української громади, мавши на увазі, що за ці три роки, які відділяють нас від Десятого Конгресу, не зайшли ані в американській політиці, ані в становищі та положенні України, ані в нашій американсько-українській громаді такі основні зміни, які вимагали б принципової зміни нашого становища.

Проте, життя розвивається, його виклики і потреби збільшуються і ускладнюються, до нерозв'язаних давніх проблем долучуються нові. Мавши це на увазі, ми, делегати наших церковно-релігійних, братських, політичних, наукових, культурно-освітніх, професійних, економічних, жіночих, комбатантських, молодечих, студентських та багатьох інших громадських установ і організацій, зібрані на цьому Одинадцятому Конгресі Українців Америки та вислухавши звітів і обміркувавши актуальні проблеми на різних Комісіях цього Конгресу, схвалюємо такі резолюції і рекомендації, запропоновані цими Комісіями:

I. У ВНУТРІШНІХ СПРАВАХ

1. Перевести плянування та здійснити нашу належну участь у святкуваннях 200-річчя Незалежности З'єднаних Стейтів Америки в 1976-му році. Зобов'язати Керівні Органи Українського Конгресового Комітету Америки, щоб вони, разом з іншими зацікавленими в цьому установами чи особами, подбали про підготову та видання з цієї нагоди відповідної наукової праці, яка доводила б і доказувала б великий вклад українців у розбудову та розвиток З'єднаних Стейтів Америки в усіх ділянках життя і змагання;

2. Створити при Централі УККА Комісію етнічних справ та рекомендувати Відділам УККА, щоб вони мали референтів етнічних справ;

3. Мавши на увазі, що УККА є організацією організацій, розвивати і скріплювати співпрацю Відділів УККА з цими організаціями і товариствами на їхньому терені діяння, включаючи у провід Відділів провідних осіб з цих організацій;

4. Вітаючи помітно збільшуване зацікавлення молоді нашими громадськими і політичними справами, включити репрезентантів цієї молоді в більшій мірі в працю Централі і Відділів УККА;

5. Продовжувати акцію для більшого включення українців в американське політичне життя та їх участи в активностях американських політичних партій, створюючи при них окремі українські відділи;

6. Продовжувати заходи для переведення статистики українців в ЗСА;

7. Створити при Централі УККА пост організаційного референта для кращого зв'язку з існуючими Відділами та для оформлення нових Відділів УККА в тих громадах, де їх ще немає.

8. Повести акцію для створення Стейтових Координаційних Рад чи Комітетів Відділів УККА на зразок таких в Коннектикат і Ню Джерзі;

9. Посилити працю Комісії Публікацій та Інформацій при Централі УККА. Ця Комісія повинна звернути належну увагу на потребу спростовувань фальшивих чи помилкових інформацій про Україну, які появляються в американській пресі, журналах і книжках.

10. Зредагувати, надрукувати та вислати Відділам УККА виголошені на цьому Конгресі та його Комісіях доповіді.

II. У ЗОВНІШНІХ СПРАВАХ

1. Повести відповідні заходи і практичні дії для здобуття прихильности різних американських інституцій та обидвох американських політичних Партій в осідках українських громад для української справи.

2. Подбати про постійного зв'язкового УККА до відповідних комісій Об'єднаних Націй.

3. Створити при Централі УККА Комісію зовнішньополітичних справ, яка плянувала б політику УККА на форумі Вашингтону і в терені.

4. Присвятити окрему увагу активізації українців у політичному житті американських Демократичної і Республіканської партій та покликати при Централі УККА комісію для цих справ.

III. ДО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Одинадцятий Конгрес Українців Америки відбувається в час посиленого наступу совєтсько-московського режиму на всі вияви українського національного і культурного розвитку. Протягом 1972-го року в Україні заарештовано і засуджено комуністичним режимом значну кількість українських інтелектуалістів та громадських і культурних діячів, щоб зламати спротив українського народу проти всіх народовбивчих заходів комуно-московського режиму та проти навіть самого існування українського народу, як окремої нації та її права на вільне життя. У зв'язку з цим Одинадцятий Конгрес Українців Америки:

1. Найрішучіше засуджує відновлену політику репресій і переслідувань в Україні та закликає всю українську спільноту в ЗСА активно включитися в акції оборони переслідуваних, арештованих і засуджених комуністичними режимниками українців;

2. Закликає Уряд ЗСА та президента Ричарда Ніксона зокрема, як і публічну опінію всього світу, щоб вони засудили постійне і брутальне порушування комуністичним режимом людських прав в Україні.

3. Зобов'язує Керівні Органи УККА продовжувати і скріплювати та посилювати його акції на внутрішньому і зовнішньому відтинках для оборони прав українського народу на вільне і незалежне життя. Для належного виконання цього завдання, Конгрес рекомендує Керівним Органам УККА створити окрему Комісію, яка у співпраці з іншими установами, що мають таке саме завдання, проводила б систематичні студії процесів в Україні та слідкувала за розвитком подій і своєчасно реагувала на всі нові факти порушування людських прав комуністичними окупаційними режимниками в Україні;

4. Зобов'язати Керівні Органи УККА подбати та причинитись до опублікування самвидавних матеріялів і документів з України в українській та чужих мовах і причинитись до їх масового поширення, зокрема в чужих мовах;

5. Створити при Централі УККА із компетентних осіб правно-дорадчу Комісію, яка простудіювала б всі аспекти туристичних поїздок в Україну та служила туристам порадами, а в разі потреби несла їм юридично-правну допомогу;

6. Символом теперішньої боротьби українського народу за належні йому права, як і символом жертв комуно-московського режиму та нехтування ним людських прав можна вважати незламного борця за ці людські права свого народу Валентина Мороза. Конгрес доручає Керівним Органам УККА поробити всі потрібні і можливі заходи для поставлення кандидатури Валентина Мороза на мирову нагороду Нобеля;

7. На цей 1972-ий і наступний 1973-ій роки припадає 50-річчя насильного оформлення російської імперії в народовбивчий Союз Совєтських Соціялістичних Республік та 40-річчя зорганізованої цією імперією голодової облоги України, яка коштувала українському народові мільйони жертв. У зв'язку з цим, Конгрес доручає Керівним Органам УККА:

а) Проголосити третю неділю в травні 1973-го року Днем Національної Скорботи Українців у ЗСА;

б) Просити Проводи Українських Церков встановити цей день днем жалоби і молитви; і

в) Просити Президію СКВУ, щоб проголосила ту неділю Днем Жалоби для всіх теренів українського поселення.

8. Зобов'язати Керівні Органи УККА негайно приступити до опрацювання науково-публіцистичної праці українською й англійською мовами, яка об'єктивно насвітлила б, як большевицька Москва в боротьбі проти національної ідеї нищила тіло, дух і душу нації, винищуючи людей — селянство, провідних культурних діячів та ліквідуючи Українські Церкви: Запросити до співпраці в підготові цієї публікації наші наукові установи УВАН, НТШ і Центр Українських Студій в Гарварді та видати цю працю в серії наукових видань Гарвардського Центру; Конгрес просить і закликає всі центральні організації — членів УККА пожертвувати на видання цієї праці по 100–500 долярів, відповідно до своєї спроможности, зокрема закликає і просить до фінансової допомоги у підготові та виданні цієї праці наші забезпеченеві Союзи та Кредитівки;

9. Теперішня політика єдинодержавія, що її проводить ЦК КПСС ,скерована на злиття поневолених націй з „глибоко інтернаціональним великим русским народом", як його названо на 24-му з'їзді тієї партії, загрожує — як це вже стверджено — самому існуванні української та інших поневолених большевизмом націй. Тому Конгрес зобов'язує Екзекутиву УККА словом і ділом протиставитися цій злочинній політиці московського єдинодержавія, яка нагадує гітлерівське творення „нової Европи".

10. Конгрес висловлює жаль і турботу, що уряди країн демократичного Заходу, включно із ЗСА, в їхніх змаганнях до зближення із Совєтським Союзом саме тепер, у час посиленої акції московського імперіялізму, суцільної русифікації і духового ґеноциду, не протиставляться і тим самим сприяють тим злочинним діям московського імперіялістичного центру;

11. Конгрес з признанням відмічує активну, часто ініціятивну участь української студентської молоді та молодечих організацій у великому русі оборони нехтованих комуністичним режимом людських прав в Україні.

IV. У СПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ *І КУЛЬТУРИ*

1. 11-ий Конгрес Українців Америки, розглядаючи ситуацію на українському національно-культурному фронті, що творить сучасний стан боротьби проти московського імперіялізму, стверджує особливу важливість цього фронту, бо:

а) Культура в свому історичному розвитку закріплює в народі усвідомлення його окремішности та духової суверенности і організує його почуття. Культура визначає неповторні шляхи не лише духового життя народу, але разом з тим його політично-історичні шляхи;

б) Культура і духове життя — це підстави сили нації. Культура народу віддзеркалює його духову самобутність, характер. Вона є процесом, що формує національний світогляд, ідеї та почуття кожного покоління нації на шляху його історичного буття;

в) Підметність творення культурних цінностей, суб'єктивні творчі вияви, самобутність форм культури, а з тим плекання національного світогляду належать до першоджерельних елементів життя народу.

2. Конгрес стверджує, що Москва свідома того, що поневолити і знищити українську націю вона зможе тільки тоді, коли їй вдасться знищити українську культуру. Отже, побіч фізичного поневолення, Росія безоглядно винищує всі питоменності, прояви й пам'ятники української культури. В цьому сенсі ми є свідками боротьби двох культур: української проти московської.

3. Конгрес стверджує, що в боротьбі, яка відбувається на культурному відтинку, з одного боку московські шовіністи намагаються загальмувати всіми доступними їм, найбрутальнішими злочинними і неморальними засобами український культурний процес, шляхом нищення діячів культури, культурних вартостей і пам'яток, підтримувані у свому намаганні широкозакроєною акцією мовної, національної, культурної і духової асиміляції. З другого боку — українські культурні діячі, не маючи достатніх умов, щоб зберігати вже здобуті в минулому цінності власної культури і забезпечити природну тяглість культурного розвитку, намагаються принаймні нейтралізувати руїнницький наступ окупанта на процеси розвитку української культури.

4. Конгрес з радістю і гордістю підкреслює, що, не зважаючи на важкі переслідування, культурна творчість в Україні є інтенсивна і цінна. Тому Конгрес з глибоким признанням і подивом відмічує поставу тих наших діячів культури, які з усією рішучістю відкидають шаблони соцреалізму і, шукаючи власних творчих шляхів, протиставляться московській політиці культурного ґеноциду та русифікації.

5. Конгрес стоїть на становищі, що у противагу до намагань Москви насильно ліквідувати самобутність та автентичність української культури, до намагань звести існування українства як окремої культуротворчої сили до мінімуму, а тим самим повністю підпорядкувати його інтересам і вимогам панівної московської культури завойовництва, імперіялізму і колоніялізму, як теж для підсилення національно-самостійницької боротьби, яка ведеться в Україні теж на культурному фронті — всі українські самостійницькі сили за кордоном повинні всебічно скріпити фронт оборони української національної культури й науки.

6. Конгрес стоїть на становищі, що, з уваги на важкі умови літературно-мистецької і наукової творчости в Україні, виникає конечність посиленої творчости українських діячів культури і науки поза межами України, в країнах вільного світу, які повинні в умовах свободи вирівнювати втрати і шкоди, завдавані окупантом нашій культурі й науці.

7. Конгрес стоїть на становищі, що завданням культуротворчих сил українців на еміґрації є зберігати природну й органічну лінії розвитку української культури, щоб ,на базі збереження її вартостей, плекати й розвивати духовий клімат для національного світогляду, що наснажує ідейно і політично-програмово український нарід у боротьбі за самостійність.

8. Конгрес обстоює погляд, що творчість мистця та вченого спирається не лише на свободі творчости, але й на відповідальності за її ролю на позитивний вплив на поглиблення моральних засад національної спільноти, на відповідальності за формування її національного почуття, за розвиток національної думки, що скріплює національні духові сили народу, його культуру.

9. Конгрес вважає, що завданням всієї організованої української спільноти в ЗСА, об'єднаної в членських організаціях Українського Конгресового Комітету Америки, є напружити всі свої сили щоб підняти всі культурні незалежні народи і їхні культурні та урядові чинники в оборону переслідуваних українських діячів культури, без огляду на те, що ми не погоджуємось з поодинокими тезами в їхніх творах.

10. Конгрес з тривогою стверджує наявність нездорових деяких моральних проявів серед українського суспільства на еміґрації — проявів шкідливих для моралі, традицій і національного світогляду, бо вони підсилюють, хоча б і несвідомо, союзниками — московські „нові традиції", що знеосіблюють культурне суспільство, ослаблюють його духово, чинять його нездібним до боротьби за визволення і державність. Конгрес уважає, що одним із завдань вільних діячів культури в діяспорі є поборювати ті нездорові прояви всіми засобами, особливо засобами критики.

11. Взявши до уваги рішальне значення і вартість вільної української науки для збереження, розвитку та належного місця між народами світу, Конгрес гаряче закликає всю нашу громаду та всіх наших громадян морально і матеріяльно, своїми постійними і щедрими пожертвами, підтримувати наші наукові установи в цій країні: Наукове Т-во ім. Шевченка Америки, Українську Вільну Академію Наук, як також Гарвардський Центр Українських студій та інші. Зокрема, взявши до уваги ролю Наукового Товариства ім. Шевченка, яке в 1973-му році буде святкувати свій 100-літній ювілей, Конгрес проголошує 1973-ий рік — роком української науки й культури, а зокрема роком Наукового Товариства ім. Шевченка.

12. В обличчі повного поневолення української науки совєтським режимом в Україні, Конгрес закликає українську вільну національну спільноту в Америці допомогти українським науковцям та їх установам у цій країні:

а) Всіми засобами і заходами викривати перед культурним світом антиукраїнську і взагалі антигуманну політику совєтсько-московського окупаційного режиму, а зокрема проти українських культурних діячів;

б) Публікацією „Чорної Книги" нап'ятнувати нищення культури й науки в Україні;

в) Всіми засобами підіймати громадську думку культурних народів в обороні переслідуваних українських культурних діячів;

г) Підтримувати і матеріяльно спомагати працю українських письменників, науковців і мистців в незалежних країнах;

ґ) Поширювати їхні публікації серед свого молодого покоління і серед неукраїнських кіл;

д) Поширювати серед громадськости ідею видатних наукових фундацій при українських наукових установах, для підтримки наукових публікацій, вільних від будьякого чужого встрявання і натиску.

13. У зв'язку з тим, що в Україні проходить процес нищення українських культурних надбань, Конгрес закликає звернути особливу увагу на збереження неповторних культурних пам'яток поза межами України, зокрема в ЗСА, і закликає українську національну спільноту піддержати зорганізоване українське музейництво в ЗСА. Конгрес вважає, що існуючі вже і діючі різнородні музеї, як Музей Союзу Українок Америки в Ню Йорку, музеї НТШ і УВАН, музеї в Стемфорді, Чикаґо, Клівленді, музеї при ОбВУА та інші — повинні порозумітися в справі концентрації українського музейництва в окремій музейній установі з осідком в Ню Йорку.

14. Конгрес закликає підтримати реґіональний рух у його акції видавання реґіональних збірників, як одного з важливих джерел історії України 20-го сторіччя.

15. Конгрес вважає, що конечно потрібною є окрема Комісія Культури та закликає Екзекутиву УККА виконати в цій справі постанови попереднього 10-го Конгресу.

16. Конгрес стоїть на становищі, що існуючі вищі школи (Колегія в Стемфорді, Українські Студії при Духовній Семинарії у Вашингтоні і Молодша Колегія — Менор Джуньор Коледж у Філядельфії) сповняють важливу ролю у виховно-освітній ділянці. Також дуже важливі студії українознавчих предметів, що діють вже від років при деяких американських університетах (у Філядельфії, Чикаґо, Міннеаполісі та ін.) діють коштом тих же університетів. Тому Конгрес закликає студентство підтримати своєю участю ці катедри. У зв'язку з тим Конгрес закликає українське студентство записуватися на українознавчі студії Гарвардського університету.

17. Стверджуючи сумний факт, що театри в поневоленій Україні є знаряддям московсько-большевицької пропаганди, а диктований партією репертуар, ставлений у пляні соціялістичного реалізму, спотворює національне обличчя українського театру, Конгрес схвалює дію об'єднання мистців української сцени (ОМУС), звернену на захист і і збереження тої ділянки української культури. Вітаючи почин ОМУС'у, а саме видання „Книги діячів українського театру", у зміст якої ввійдуть статті, документи, світлини з ділянки історії вільного українського театру від 1918 року до наших часів що її Москвою наставлений режим промовчує і оплюгавлює добре ім'я діячів вільного українського театру, Конгрес закликає до моральної та матеріяльної підтримки, для завершення тієї справи ОМУС'у.

18. Конгрес вітає Український Вільний Університет з його 50-літтям творчої праці та Український Технічно-Господарський Інститут з його 40-літтям важливої діяльности і бажає обом установам дальших повних успіхів.

19. Конгрес доручає новообраній Екзекутиві УККА створити Фонд Української Культури (поза датками Національного Фонду) на виконання тих чи інших проєктів Комісії для Справ Науки й Культури при УККА.

V. У СПРАВАХ ШКІЛЬНИЦТВА

11-ий Конгрес Українців Америки стверджує з тривогою зменшення кількости Шкіл Українознавства на терені ЗСА та упадок фреквенції в поодиноких школах. Тому:

1. Закликає українську громаду звернути пильну увагу на рідне шкільництво; закликає українських батьків посилати дітей до своєї рідної школи, пригадуючи, що українська школа дає учням основні знання про Україну, її історію, письменство, мистецтво, про всі її духові і природні багатства.

2. Звертається до українського духовенства, до батьків, організацій і всієї української спільноти в ЗСА з проханням підтримувати рідне шкільництво, дбати про його організаційний розвиток і високий педагогічний та методичний рівень і пропонує:

3. Посилити акцію Шкільних референтур при Відділах УККА з гаслом: „Всі українські діти в Рідній Школі";

4. Створити при Відділах УККА Виховні Ради для координації праці місцевих шкіл і організацій, пов'язаних з дошкільною і шкільною та виховною проблематикою.

6. Створити при Шкільній референтурі УККА статистичне бюро обліку українських дітей кожної місцевости.

6. Приєднувати до шкільної праці молоді учительські сили.

7. Вивінувати школи українознавства відповідними приміщеннями, модерним обладнанням і технічними та мистецькими методичними посібниками.

8. Застосувати заходи заохочування дітей і батьків до участи в Рідній Школі такими засобами, як напр. конкорічні Дні Рідної Школи зі змаганнями досягнень в науці, мистецтві, спорті, з виставками праць учнів, пописами, конкурсами й нагородами за успіхи.

9. Конгрес закликає все українське громадянство виявити пильну увагу до справ українознавчого шкільництва і давати йому безперервну моральну і матеріяльну допомогу. Зокрема Конгрес закликає редакції українських часописів і журналів виявити до справ українознавчого шкільництва якнайглибшу прихильність і присвячувати їм відповідне місце на сторінках української преси.

а) У СПРАВАХ КООРДИНАЦІЇ ВИХОВНО-ОСВІТНЬОЇ ДІЇ

1. Ситуація на відтинку збереження національної тотожности молоді вимагає негайного та інтенсивного скоординування та співпраці виховних дій усіх чинників нашої громади, головно: родини, Церкви, дошкілля, шкіл (цілоденних і українознавчих), жіночих і молодечих організацій, дорогою освідомлювання пресою і літературою.

2. Такі місцеві Координаційні Виховно-Освітні Осередки повинні створити місцеві Відділи УККА з представників місцевих виховних чинників, отже організацій і установ, які займаються вихованням молодого покоління.

3. Завданням цих Осередків буде в першу чергу: а) пристосування одного одностайного виховного ідеалу українця в діяспорі, б) організація допомоги виховній праці.

б) У СПРАВАХ ДОШКІЛЛЯ

1. Дошкільні інституції з українською мовою навчання, світлички, садочки і підготовчі кляси є основою релігійно-національного виховання української дитини поза родинним домом.

2. Доцінюємо вклад, який зробили жіночі й інші організації, зокрема Союз Українок Америки, у ділянку українського дошкільного виховання і закликаємо Управи і Членство жіночих організацій ще більше поширити мережу українських світличок і подбати про їхній розвиток.

3. Українська література для дітей і молоді та дошкільні посібники це необхідні виховні чинники, тому поручаємо вчителям і батькам користуватися в їхній виховній праці виданнями Об'єднання Працівників Літератури Дитячої і Молоді, Шкільної Ради УККА, Централі і Відділів Союзу Українок Америки, Українського Золотого Хреста, Крайового Осередку Дошкілля ЗСА, фірм „Освіта" і Лялькових театрів (українських), СФУЖО.

4. Стверджуємо, що недостатня кількість українських дітей у системі українського дошкілля випливає в першій мірі з браку зрозуміння українських батьків і тому звертаємося з гарячим закликом до всіх українських батьків посилати своїх дітей до українських світличок.

5. У зв'язку зі зменшенням кількости українських дітей у цілому, — поручаємо нашим дошкільним чинникам повести акцію підготови молодих подруж до родинного життя.

6. Ділянка українського дошкілля потребує відповідної фінансової бази. Фонди є потрібні на: поширення мережі світличок; побільшення кількости підготовчих кляс при Школах Українознавства; влаштування курсів учительок й працівників дошкілля; стипендії на ці курси і університетські; видання матеріялів, підручників і посібників дошкілля; на організацію конференцій з дошкільною тематикою; на влаштування українських дошкільних Днів в поодиноких містах та зустрічей з українською громадою з метою збільшення кількости дітей у світличках, а тим самим пізніших учнів у школах українознавства.

Тому XI Конгрес звертається до українського громадянства своїми щедрими пожертвами вможливити і підтримати ці акції. Просимо українське Духовенство, Учительство і все Громадянство підтримати дію українського дошкілля, основи українознавчого виховання.

VI. У СПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

1. XI Конгрес висловлює свій подив та салют українській молоді в Україні, яка стоїть в авангарді боротьби проти російського імперіялізму, шовінізму й агресії. Гідна постава супроти окупанта українського студентства та молоді в Україні заставляє українську молодь в ЗСА пізнавати духовість минулого і сучасного українського народу, що в дальшому є стимулом в її праці та діяльности.

2. XI Конгрес апелює до батьків, які досі з будь-якої причини стоять осторонь молодечих організацій, подбати про те, щоб їхні діти стали членами однієї чи більше з молодечих організацій і тим самим створили підвалини розвитку української спільноти.

3. XI Конгрес апелює до батьків, щоб своїх дітей забезпечили вищою освітою, бо вирощуючи національно свідому інтеліґенцію забезпечимо існування української спільноти в ЗСА як окремої національної групи.

4. XI Конгрес апелює до всіх товариств та організацій, щоб на провідні місця, побіч старших, висували рівнож і молодь, бо лише схрещення досвіду старших та ентузіязму молоді забезпечить розвиток суспільно-громадського життя української спільноти.

5. XI Конгрес звертається до всіх українських чинників в ЗСА, а зокрема до фінансово-господарських підприємств та інституцій, прийти з фінансовою допомогою молоді та студентству в їх праці та діяльности.

VII. У ЦЕРКОВНИХ СПРАВАХ

11-ий Конгрес Українців в Америці, розглянувши положення Українських Церков на Рідних Землях і ствердивши непохитність і відданість українського народу до віри і традиції своїх батьків, не зважаючи на нищівну політику московського окупаційного режиму України:

1. Закликає всю українську спільноту всіми доступними засобами підтримувати змагання українського народу за людське право свобідного вірування в Бога.

2. Вітає Первоієрархів і Владик Українських Православної й Католицької Церков та Провід Українських Протестантських Церков, а зокрема недавно звільненого Ісповідника віри, Владику Василя Величковського.

3. Закликає до об'єднаної співдії Ієрархій, духовенства й мирянства у змаганнях Українських Церков за їх самоуправнення.

4. Висловлює особливу вдячність Преосвященним Владикам Української Католицької Церкви, які, не зважаючи на різні труднощі, відбули об'єднано V. Архиєпископський Синод, на якому встановили Постійний Синод на чолі з Первоієрархом Блаженнішим Верховним Архиєпископом Кир Йосифом VII. Просить наших Владик відбути VI. Архиєпископський Синод із схваленням конституції Української Католицької Церкви для завершення її самоуправного устрою.

5. З признанням відзначає всенародну акцію патріяршого руху, яку очолюють в ЗСА Рада Українських Організацій за Патріярхат Помісної УКЦеркви та Крайове Товариство за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, які особливо причиняються до підтримки Владик у їх заходах завершення УКЦеркви патріярхатом.

(Закінчення на стор. 6-ій)

З діяльности Метрополітального Відділу ТУІА

Управа Відділу постановила дати цикл імпрез, що могли б зацікавити не тільки інженерів, але й гостей і тим спричинитися до пожвавлення життя Т-ва. Старання управи увінчалися вже певними успіхами, включно з матеріяльними на ціль створення Стипендійного Фонду Відділу в сумі 1,000 дол. на рік.

Правильність напрямку діяльности Управи потвердив успіх Мистецької Конференції та ювілейної виставки картин на вшанування 25-ліття мистецької праці о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова, 18 листопада м.р. в залях Українського Інституту Америки. Не зважаючи на те, що в цей день було шість інших імпрез, на конференцію зібралося понад 80 осіб, включно з великим відсотком молоді. Голова Т-ва інж. К. Церкевич відкрив вечір, познайомив присутніх з плянами та ідеями діяльности Т-ва і представив інж. Л. Калинича, який провадив програмою. Обидва прелеґенти занедужали: поет В. Барка і проф. Д. Горняткевич і були відсутні,

Д-р В. Калинник. відчи- Валентина Калинник відчитала статтю проф. Горняткевича, яку передано до друку в „Свободі".

З черги три доні Оля, Ірина й Лариса відіграли на бандурах кілька пісень і танків. Тоді інж. Калинич представив і привітав о. Сергія, запропонувавши йому висловитися про мистецтво, а потім відповісти на запити. Подякувавши Управі та всім присутнім о. Сергій зауважив, що він проти всяких ювілеїв, а цей вечір хоче вважати тільки найкращою нагодою показати картини, обмінятися думками та враженнями. Цитуючи Св. Письмо о. Сергій з'ясував підсвідому, прикметну людині, тугу за втраченим раєм, як основну рушійну таємницю мистецтва. Він представив як почуття ладу, гармонії, краси викликає повну радість і щастя в людей, а ці прикмети якраз і є загубленими слідами втраченого людиною раю. Він довше зупинився над цією проблемою у нашому українському середовищі, зокрема тут у діяспорі, підкреслюючи, що в минулому ця справа не була такою загубленою як сьогодні і навів ряд прикладів. На закінчення висловив вдячність Богові, що дав йому належати до потенціяльно високої української духовости великих прадідів.

Молоденькі учні о. Сергія, бандуристи Лідуся Чорна та Марчик Івасиків вручили йому великий букет червоних троянд. Офіційну частину вечора закрив кількома заввагами інж. К. Церкевич і запросив присутніх загостити на чай і пооглядати картини, під час цього на магнітофонній стрічці передавалися лірницькі канти, думи, історичні пісні і народні пісні у виконанні самого о. Сергія.

76 виставлених картин створюють особливе враження завдяки кільком характерним прикметам. Найперше широкий діяпазон тематики: портрет, релігійні композиції, баталістичні картини і краєвиди головно української тематики або з натяками про Україну. Релігійна тематика часто переходить у прямий містицизм. Майже всі свої картини о. Сергій виконує в пастелі, яку відповідно фіксує спеціяльними хемікаліями, які зберігають свіжість і роблять картини цілком тривалими. Пастель спричинюється до незвичайної чистоти, безпосередньости та ширини кольориту. Рисунок у нього реалістичний і прецизний, композиція жива і все оріґінальна, тому картини „доходять до глядача".

Беручи під увагу його молодий вік і енерґію, є підстава сподіватися, що о. Сергій своєю мистецькою працею займе місце поруч інших визначних українських мистців.

З уваги на широке зацікавлення картинами о. Сергія,Відділ ТУІА і Український Інституту Америки продовжили виставку картин аж до 1 січня 1973 р. включно.

Інж. К. Церкевич

РЕЗОЛЮЦІЇ

(Закінчення зі стор 5-ої)

VIII. У ФІНАНСОВИХ СПРАВАХ

Одинадцятий Конґрес Українців Америки відбувається у грізних часах та обставинах: ворог веде на наших рідних землях жорстоку акцію винищування нашого народу та його надбань і, зокрема його провідної верстви, що й викликало хвилю простестів серед українських поселень у вільному світі, зокрема в З'єднаних Стейтах Америки. Цей наш Конґрес, масова участь у ньому репрезентантів нашої зорганізованої спільноти і зокрема молоді, дають найкращий доказ, що праця УКК все більше розгортається. Проте, на її плянове розгортання та систематичне виконання потрібно збільшених фондів. Тому 11-ий Конґрес Українців Америки закликає нашу громаду та доручає Керівни Органам УККА:

1. Подбати про збільшення висоти річних вплнвів до Українського Народного Фонду при УККА до щонайменше 150 до 200 тисяч долярів річно та подбати про згуртування всіх ідейних і жертвенних громадян, які своїми постійними пожертвами могли б запевнити УККомітетові фінансову базу для виконування його завдань;

2. Конґрес закликає всіх дотеперішніх і майбутніх Платників Національного Датку, щоб вони збільшили висоту цього свого Датку із схваленої попереднім Конґресом суми 15.00 долярів до висоти свого одноденного заробітку, як це вже від кількох років систематично і успішно переводить Відділ УККА в Лорейні. З уваги на загальний спадок вартости гроша, як і на збільшені заробітки, висота Національного Датку від індивідуальних Платників повинна виносити щонайменше $25.00 річно.

3. Беручи до уваги великий дотеперішній вклад праці і фондів на цілі УККА з боку наших Братських Союзів, Конґрес звертається до них з гарячим апелем використати для цієї мети у ще більшій мірі свої людські і матеріяльні ресурси. Конґрес зокрема закликає Головні Уряди наших Братських Союзів, щоб вони своїм авторитетом і своїми впливами заохотили також усі свої низові клітини-Відділи та загал своїх членів до постійної вплати їхнього Національного Датку.

4. Конґрес доручає Екзекутиві УККА простудіювати всі можливості набуття власного дому та постаратись здійснити цю ідею до чергового Конґресу.

5. Для кращого зв'язку із своїми Відділами та для допомоги їм у збірці Національного Датку, Конґрес рекомендує Екзекутиві УККА видавати свої „Конґресові Вісті" щонайменше квартально. Конґрес рівночасно закликає всіх громадян передплачувати „Український Квартальник" для себе та своїх американських співгромадян і їх інституцій.

6. Для посилення і координації збірки Національного Датку до Українського Народного Фонду рекомендується Екзекутиві УККА заанґажувати до праці в Централі постійного референта УНФонду.

7. Згадуючи з вдячністю привітання і побажання Владик і Проводів наших Церков для УККомітету з нагоди його 30-річчя, Конґрес закликає Керівні Органи УККА скріплювати свою співпрацю з нашими Церковними Проводами та рівночасно прохати їхньої допомоги і співпраці в збірці Національного Датку до УНФонду УККА.

IX. РЕЗОЛЮЦІЇ ПОПЕРЕДНЬОГО КОНҐРЕСУ

Конґрес доручає Керівним Органам УККА, щоб в усіх актуальних справах, які не охоплені резолюціями цього Одинадцятого Конґресу, придержувались постанов, ухвал і резолюцій попереднього Десятого Конґресу .

25-річчя мистецької творчости Сергія Кіндзерявого-Пастухова

Народився в 1924 р. на Закарпатті в родині православного священика, еміґранта з Поділля. Батько — митрат Яків, мати Катерина з роду Буняк. Дитинство і юнацький вік він провів на українських землях під польською займанщиною, на Холмщині, Поліссі, Волині та в Галичині. Під час другої світової війни опинився з батьками у Вінниці на Поділлі, де німці арештували всю родину, якраз під час відомих розкопок масових могил у цьому місті. Потім настав великий ісход на захід і довше перебування терені Німеччини, де молодий Сергій студіював на університеті. Цікаво, що ще у Вінниці почав студіювати медицину, але в Німеччині звернувся в зовсім іншому напрямі: це українська католицька семінарія у Гіршберґу і філософічний та теологічний факультет університету в Ерлянґені. Коли ж хотів вступити до Академії Мистецтв у Мюнхені, його не допустили навіть до вступного іспиту, мовляв, завданням Академії — допомогти формуванні мистецького таланту, а тут же вже зформований мистець. У 1950 р. о. Сергій прибуває до Америки і, не дивлячись на початкові матеріяльні труднощі, починає свою мистецьку працю, не раз в дуже несприятливих умовах. У 1965 р. на Великдень він прийняв свячення на православного священика.

І так росла й кріпшала індивідуальність о. Сергія. Від початку очевидні всесторонні зацікавлення: медицина, теологія, філософія і впарі з тим мистецтво. Талант зовсім своєрідний, що пробився самотужки. Тут пригадується аналогічний момент з життя великого мистця Василя Григоровича Кричевського. Коли він задумає вступити до петербурзької Академії Мистецтв, його дорадник архітект Іван Жолтовський відрадив йому. На його думку Кричевський був уже завершеним мистцем і Академія не могла йому нічого більше дати. Як знаємо, він проявив себе перш усього як архітект, а далі як маляр, етнограф і врешті також у ділянці кіномистецтва. Подібно і о. Сергій. Він не тільки маляр, але й учений теолог. Його перу належить трактат про хрест — дерево життя. чин 12-ти псальмів українською мовою, збірка гомілетичних творів та кільканадцять розвідок і статтей на теологічні теми. У рукописі незакінчений біблійний богословський словник. Ще один пагін багатої індивідуальности — це переклад на українську мову старовавилонського епосу „Гілґамеш". Врешті музичні зацікавлення проявилися в підручнику гри на бандурі і в зорганізуванні гуртка молодих бандуристів ядро якого становлять дочки подружжя Кіндзерявих-Пастухових. Цей гурток існує вже 6 років.

Але сьогодні наші очі звернені на малярську творчість мистця - священика. Дозволю собі зацитувати слова самого ю в і л я та: „Найхарактернішою прикметою моєї мистецької (і взагалі) праці — це безкомпромісова релігійність, не в значенні „богомазів", а через виявлення Божої присутности духа, що від Господа походить і представлення цієї життьової таємниці через мистецтво. Отут може якраз брак систематичної освіти, професіоналізму чи рутинерства — мені на користь. Я не скриваю, що ерудицією я далеко не аматор. Але на сьогодні моє безкомпромісове богословіє не сприймається ані собратами духовними, ані мистцями".

Тематика образів нашого ювілята наскрізь різнородна. Крім краєвидно - побутових мотивів, ремінісценцій втраченої України, бачимо низку автопортретів, що на них можна виразно слідкувати за шляхом розвою мистця. Історичні мотиви недавно - минулого, як „Базар" і „Зимовий похід", далі — „Світочі землі української", від св. Андрія та угодників печерських починаючи. Усі вони просвітлені якимось внутрішнім горінням, кожний зокрема становить індивідуальність іншого покрою.

Мабуть найбільш по душі мистцеві композиції релігійного змісту. Тут ікони Христа й Богоматері, серія старозавітніх пророків, видіння апокаліпси, Христос терплячий, розп'ятий і воскрес у славі. Ця остання композиція насичена просто вибуховою силою, каміння відвалене з гробу розлітається як від атомного вибуху, а Христос у просвітлених ризах справді не має в собі нічого матеріяльного, ангел, що збоку — цілком візійний.

Дивлячись на мистецькі праці священика Сергія Пастухова — бачимо перед собою візії, які поставали в його душі і які він зумів так майстерно передати глядачам. Не зауважуємо в них ніяких рисункових помилок, недотягнень, чи перебільшень. Мистець свідомо і послідовно уникає допоміжних засобів, навіть таких основних, а іноді необхідних, як декоративність чи орнаментація. Він — приклонник і звеличник природи, але свої мотиви черпає з пам'яти. Він справляє враження, що його творча фантазія така невичерпно багата, а пам'ять така досконала, що йому непотрібно користуватися дрібними, колись давніше виконаними етюдами. Коли ж візьмемо до уваги важкі умови праці нашого мистця після його приїзду до Америки, то тим вище мусимо оцінити його досягнення на полі малярства, а треба зазначити, що його шлях ще далеко незавершений, що можна сподіватися багатого жнива.

Сьогоднішнє наше зібрання — присвячене 25-им роковинам виконання нашим мистцем його першого іконостасу для української православної церкви в Інґольштаті. Це були повоєнні часи і цю першу свою більшу працю довелось мистцеві виконати примітивними засобами, а саме: кольоровими олівцями на дошці. Все ж цей іконостас стоїть і досі. Слід згадати, що тодішня українська преса замовчала ім'я автора, подаючи лише, що „ікони виконали визначні українські мистці". Сьогодні його митецьке ім'я вже широко відоме. Його композиції пронизані я к и м ось внутрішнім світлом, всеприявністю Бога - Творця і Духа животворчого, вони родяться з глибокої релігійности, з віри, що так рідко зустрічається в нашу добу. Але о. Сергій не самотний. Майже рівночасно з ним, хоча розкинені далеко від себе, виголошують своє мистецько - релігійне „Вірую" Василь Курилик, уродженець Канади, що мов пророк хоче опам'ятати матеріялізоване людство, звернути його увагу на загрозу нової, атомної війни своїми насиченими глибокою релігійністю композиціями. Знову ж у Парижі живе і творить Омелян Мазурик, уродженець Лемківщини, що свій по батькові одідичений талант вишколив у краківській Академії Мистецтв, а завершує його у Парижі. Так сини різних земель поневоленої України підносять на чужині голос глибокої віри.

Д. Горняткевич

Євшан-Зілля — Свят-Вечір в Джерзі Сіті

На ширших сходинах членів 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Сіті, в біжучій каденції, виникла думка знайти час і влаштувати спільне прийняття з родинами членів ООЧСУ, СУМА і Батьківського Комітету СУМА.

На котрихось, із чергових, сходин шукали в календарі вільного вечора, коли б можна влаштувати заплановане.

— 6-го січня. Влаштуємо Святу Вечерю! — живо заініціювали приявні і підтримали їх інші.

— Український Свят - Вечір... За українським стилем, звичаями..., — одушевлено висловлювались зібрані.

І всі, пройняті євшаномзіллям рідної традиції, однодушно рішили влаштувати Святу Вечірю і — по наших спроможностях — запросити до неї громадян з-поза нашого членства.

— Я подбаю про дванадцять страв. Кожна з нас, що буде призначено, приготує дома і принесе сюди, — заявила голова Батьківського Комітету.

— А ми вберемо ялинку, — але батьки, щоб подарунки під неї принесли — інсценізуємо різдвяні скечі та й запрошення напишемо і порозсилаємо, — піднялась головна виховниця СУМА.

— Голова ООЧСУ вступним словом відкриє, а голова СУМА закриє свято, — піддавали думку.

— Хай всі вибирають собі місця вільно і хай почуваються, як одна родина, — була думка одних.

— Але повинен бути окремий стіл з дрібкою сіна, колосків збіжжя, прикритий вишитим обрусом з калачем, кутею, свічкою, просфорою і т. інше, — пригадував і наполягав бувалішйй наш член.

— Очевидно, такий стіл з не заповненими місцями означатиме тяглість поколінь, нашу пам'ять про тих, що впали в боротьбі за Волю, про тих, що в неволі і не можуть засісти до спільного столу...

Висловлювались, доповнювали і приймали обов'язки.

У просторій, святково прибраній залі Українського Народного Дому всі місця при столах заповнено. Засвітили ялинку — голова Відділу ООЧСУ привітав зібраних:

— На небі зірка засіяла — Христос Р о ж д ається! Славімо Його!

У доповіді сказано і про сніговії в Україні, і про символіку стола з незаповненими місцями і про традиції і звичаї українського народу. Відтак про посилання в ці дні в Україну Різдвяних літургій послань, колядок тощо, які слухатимуть там в один час і знатимуть, що тільки простір і доля ділить нас; що Спаситель зійшов в країні неволі під час найбільшої тиранії; про тюрми і заслання; значення любови й віри, з яких то почуттів з'являються в Україні зірки — передвісники Правди, що вони спалахнуть і світ ясний новий засіяє на жертвами освяченій землі, бо ми сотворені Творцем — бути вільними у своїй Батьківщині.

Сумівська молодь під керуванням головної виховниці. інсценізувала. власного укладу впорядниць, різдвяні скечі, а відтак, засвітили традиційну, різдвяну свічечку. Місцевий парох поблагословив просфору, і святочна родина, при співі колядок, почала з дванадцяти страв вечерю.

Тільки шість пань ні на хвилину не присідались, задовольняючи понад вісімдесять гостей.

Присутній голова Відділу УККА нав'язав до української гостинности, розказуючи нам один епізод, як наш селянин - аристократ декілька днів щедро гостив у себе гімназиста, і щойно, коли той уже відходив, гостинний господар запитав: „Хто ти такий, і чий ти син?".

Голова Осередку СУМА, закриваючи Свят - Вечірню Зустріч, заздалегідь запросив гостей на Святу Вечерю на наступний рік.

Із-за столів зібрані виходити не спішились... Розгорталі й продовжували цікаві розмови.

У ці дні, 6 і 7-го січня на хвилях етеру неслися в Україну Різдвяні літургії тощо. Не минуло два тижні, як звідтіль сюди прийшли від слухачів вдячні відгуки.

∴

І кому з нас не відомо про трав'янисту або півкущеву, з родини складноцвітих, степову рослину, що зветься в нас полин. Їх біля 500 видів, з того в Україні — біля 20 видів. Цвітуть вони дрібними жовтими або рожевими квітками, скупченими в кошик, і несуть в собі ефірні, звичайно, запашні олійки. І, мабуть, завдяки леґенді, яку переказує нам Іпатський літопис, ця степова рослина, вбрана в назву Євшан-зілля, стала для українців символом туги за Батьківщиною. Іпатський літопис переказує (переповідаємо довільно — І. К.), що коли в Наддонських степах розбито половців — їхній хан Отрок опинився на чужині за Кавказом. Згодом, до Отрока прийшов післанець з-над Дону і мовив: „Вернися, брате, у свою землю, того, хто тебе розбив вже немає". А коли Отрок не послухав, посланець заспівав йому половецьких пісень. А коли й це не помогло, посланець дав йому понюхати зілля євшану. Отрок, понюхавши, заплакав і сказав: „Краще у своїй землі кістьми лягти, ніж у чужій славним бути".

Цю леґенду поет Микола Вороний вклав у поетичну форму в поемі під наголовком: „Євшан - Зілля". Того запашного євшану, що несе його кожна окрушина українських традицій і звичаїв, які ми винесли з рідної Батьківщини, а зокрема різдвяних традицій — ми не можемо не добачати, бо вони, і наша радість, і туга наша...

Ось чому, шукаючи вільного, незайнятого вечора щоб влаштувати спільне прийняття, ми не могли переступити порога 6-го січня.

Іван Кравчук

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Листопадове Свято в Алентавні

Заходами організацій ОДВУ, ОбВУА, Об. Прих. УНР, Т-ва за Патріярхат, орг. Лемківщини і орг. Золотого Хреста, в неділю 18 листопада відбулася Святочна Академія Листопадового Чину в залі п. В. Лукницького.

О год. 10-ій ранку о. Іван Малащук відправив Службу Божу в наміренні Українського Народу, а опісля відправлено панахиду за душу Слуги Божого покійного Митрополита Андрея, та поляглих войнів в боротьбі за волю України.

Отець Малащук під час проповіді закликав парохіян, щоб взяли участь в цій історичній Академії, та цим послужили прикладом нашій молоді.

Увечері біля 7-ої год. зійшлись представники вище згаданих організацій зі своїми родинами, та членами організацій.

Згідно з програмою, що її опрацював секр. ОбВУА Александер Білинський, святочну Академію відкрив голова Відділів трьох організацій а) ОбВУА б) Т-ва за Патріярхат і Т-ва Прих. УНР., п. інж. О. Клисяк Господньою молитвою, в заступстві хворого пароха, а відтак проаналізував історичні події Листопада та згадав заслуги патріотів, хоробрих воїнів і всіх, що згинули з рук московських і польських правителів на рідних землях України, та на еміґрації, що сталося в Мюнхені.

Головну доповідь виголосив проф. А. Білинський, який з'ясував події революційної боротьби українського народу з московськими та польськими наїзниками на нашу землю, відновлену молоду державу УНР.

Юнак, тенор Степан Чаплинський відспіван три пісні. Йому при фортепіяні акомпаньювала його сестра Ірена Чаплинська. Деклямували: Богдан Хорват і Марта Гелентканич. На клярнеті відіграв Володимир Облещук. Свято закінчено молитвою „Достойно єсть", що її провів о. Митрат Двораківський, з Нортгемтону.

На військовий апель присутні відспівали національний гимн „Ще не вмерла Україна".

Пані зі „Золотого Хреста" гостили присутні солодким печивом, при чому за товариською гутірці закінчено святковий вечір.

О. Клисяк

Українська щадничо-позичкова спілка „Певність" в Чикаґо жертвує $1,000 на ФКУ

Українська Щадничо-Позичкова Спілка „Певність" існує вже вісім років. За цей час її членство зросло від 355 до 4,700. Активи й пасиви дорівнюють $13,200,500.00. Протягом цього часу „Певність" виплатила членам понад $1.5 мільйона дивіденди. Щорічно, „Певність" виплачує по $5,000 на потреби молодечих організацій (СУМА, ТУСМ, Пласт, Студентська Громада, ОДУМ, Обнова) та для підтримки їх журналів („Аванґард", „Крилаті", „Юнак" і т. п.). Крім цього, Спілка дає щедрі датки для потреб українських громадських, національних та церковних організацій. *На фото (зліва):* д-р Роман Кобилецький, дир. Юліян Кавка, адв. Юліян Куляс — президент Спілки, який передає чек на $1,000 Ю. Гасцькому, голові Комітету ФКУ в Чикаґо, дир. Михайло Марчук та дир. Мирон Луцак. Передача пожертви відбулася в суботу 13 січня ц.р. в приміщенні Спілки.

Відлітають сірим шнурком...

Українська радіопередача Василя Шарвана у Боффало буває дуже часто першим інформатором про смерть когось із українських мешканців ніяґарського пограниччя. Почувши перші звуки пісні, Богдана Лепкого „Видиш брате мій" слухачі з острахом дожидають проголошення прізвища. К о ж н а проголошена втрата болюча. Але втрата заслуженої для громади особи, викликує особливий біль. З великою прикрістю прийняли слухачі радіоповідомле н н я про смерть бл. п. Ніни Панченко. А сталося це 18 серпня 1972 року. Важко було погодитися з фактом, що ще у відносно молодому віці померла завжди така енерґійна і працьовита жінка. Ще й тепер по кількох місяцях прикро братися за перо і писати посмертну згадку. Але ще прикріше було б з а л и ш и т и смерть бл. п. Ніни Панченко, не згадавши про неї бодай кількома словами – тим більше, що життьовий шлях Покійної гідний згадки.

Бл. п. Ніна Панченко походила з давнього українського козацького роду Саранчів. Хоча українське прізвище Саранча змінено російською адміністрацією на Саранчов, то український козацький дух в роді Саранчів не загинув. Покійна Ніна Панченко відійшла у вічність, як щира українська патріотка.

У Саранчів (чи пак Саранчових) був масток в селі Жорнові, Дубенського повіту на Волині. По першій світовій війні та частина Волині, як відомо, належала до Польщі. Тоді ,коли народилася покійна Ніна Панченко, та ще й пізніше, мастком в Жорнові завідував дід Покійної Андрій Саранчов. Батько Покійної Віктор Саранчов як залізнодорожний інженер працював по своїй професії. Працював і в Харкові, де 8 березня 1907 року прийшла на світ дочка Ніна. Крім дочки у Саранчових були ще чотири сини. По війні, в 1920-му році, Саранчови переїхали до Жорнова, де Віктор Саранчов по смерти свого батька Андрія став власником мастку. У Жорнові фактично жила тільки мати з дітьми, бо батько Віктор Саранчов далі працював по своїй професії, тоді, в нових політичних умовинах, у Варшаві. Ведення мастку віддав він у руки молодого, енерґійного агронома Івана Панченка. Молодий управитель, колишній старшина Армії УНР, із завзяттям і посвятою взявся до праці. Під його керуванням масток в Жорнові став наскрізь модерною і взірцевою господарською одиницею. Працею, а головно своїм приязним відношенням до селян, Іван Миронович Панченко здобув собі загальну симпатію і пошану. Зрештою, пошаною у селян тішилася вся родина Саранчових. Але особа Івана Панченка не подобалася польській владі. Під претекстом, що Іван М. Панченко не був польським підданим, заборонено йому жити на Волині. Іван Панченко мусів виїхати в 1930 році до Варшави. По 4-ох роках добився він уневажнення заборони і вернувся до Жорнова. В тому самому році одружився він з Ніною Саранчовою. Здавалося, що відтепер життя подружжя Панченків попливе спокійно й щасливо. Але прийшла друга світова війна і перекреслила всі с п о д і вання. Панченки спочатку не покидали своєї дідизни перед большевиками, але згодом, побачивши, що чи рано, чи пізно вони були б зліквідовані новим режимом, покинули свою землю, хоча збоку селян до Панченків було ідеальне ставлення навіть і під час большевицької окупації. Це ставлення найкраще зілюструє такий факт: селяни Жорнова вибрали свого „поміщика" головою сільради. Такого випадку, мабуть, не було ніде в умовах большевицької дійсности.

Коли Жорнів зайняли німці в 1941-ім році, Панченки вернулися на свою дідизну. Життя за німецької окупації також не було „з медом". Панченки не могли стояти осторонь від подій, які тоді проходили на Волині. За симпатії до УПА прийшлося потерпіти. Вони були власниками гарно устаткованого млина, який перемолов чимало зерна для УПА. В селі говорили, що млин Панченків вдень працює для німців, усечері — для селян, а вночі для партизан. Підтримкою виявленою для УПА Панченки стягнули на себе нагінку збоку німців.

Перед другим приходом большевиків Панченки подалися на еміґрацію. Попали до німецької місцевости Обераммерґау. Там запізналися з родиною д-ра Короля. Це знайомство започаткувало новий розділ в ж и т т і Панченків, а особливо в житті бл. п. Ніни Вікторівни. Дружина д-ра Короля померла після того, як привела на світ хлопчика Юрія. Панченки, які не мали своїх дітей, заопікувалися немовлятком, а згодом, коли переїхали до Америки, до Боффало, взяли його за свого сина. Виховали і дали вищу освіту і сьогодні фармацевт Юрій Король заклав уже власну родину. Виховання Юрія стало для Панченків основною ціллю ї х н ь ого життя на еміґрації. Прибраній дитині бл. п. Ніна Вікторівна передала всю — притаманну жіночому серцю любов.

До Америки Панченки прибули завдяки молодому воякові американської армії Андрієві Дякунові, з яким стрінулися в Обераммерґау. Панченки не були єдиними, що приїхали до Америки за старанням цього молодого ще тоді ідеаліста. Андрій Дякун допоміг неодному українському скитальцеві.

Покійна Ніна Панченко брала активну участь у суспільно - громадській праці і багато уваги віддала своїй парафії. Мені особисто довелося співпрацювати з Покійною в управі Пласт-приюту. Місцем вічного с п о чинку для Покійної став Український Православний цвинтар у Бавнд Бруку.

Мих. Лоза

Деканальна конференція при церкві св. Покрови

Конференція українського православного духовенства філядельфійського деканату відбулася у Філядельфії при церкві св. Покрови 28 листопада м. р. Участь в цій конференції взяли отці: Омелян Мецек, Андрій Двораківський, Михайло Борисенко, Микола Угорчак, Евстахій Щадцівський, Михайло Ярош, Леонард Куберський Анатолій Яковченко. Провоцію митрофор декан о. Стецію митрофор декан о. Стефан Біляк.

Збори відкрив о. Біляк, вітаючи усіх приявних отців. При цій нагоді привітав о. Омеляна Мицика з новим відзначенням протопресвітера, яке було зв'язане з його сороклітнім ювілеєм священства, що теж відзначила його парафія, у Честері. Отець декан побажав Ювілятові Божих ласк, сил і здоров'я, щоб він міг продовжувати працю на благо нашої рідної Церкви і українського народу. При цій нагоді о. декан привітав теж о. Михайла Яроша, який недавно обняв парафію в Коцвіл і побажав йому успіхів на новому місці. Опісля о. декан подав порядок нарад і приступлено до їх обговорення.

Вирішено приготовитися до плянового переведення місійної праці у 1973 році. Церковні місії рішено перевести в такому порядку: Сиропусна Неділя—церква св. Покрови, Філядельфія Неділя Православ'я теж у Філядельфії у катедрі св. Володимира. Наступні неділі Друга Посту,—Вільмінгтон, Третя Посту—Честер Четверта Посту—Нордгемптон і п'ята Неділя—Коцвіл. Духовні вправи деканату для духовенства мають відбутися 26, 27, і 28-го березня 1973.

Наступною важливою справою-це підготова до Збору Вівтарних Хлопчиків, яка до сього часу завжди проходила з успіхом, завдяки доброму проводові. Маючи це на увазі доручили перевести цю акцію знову о. прот. Омелянові Мицикові, який погодився прийняти провід з тією різницею, що наші діти вже не будуть блукати по чужих місцях, а за інтервенцією о. декана мають зібратися в осередку нашої церкви в Совт Бавнд Бруку.

Порушено нову проблему-перевести по наших парафіях „День Православного Священика". До цього часу цю імпрезу переводив Філядельфійський деканнат. Отець декан С. Біляк, який водночас є заступником голови консисторії на найближчім засіданні має порушити справу, щоб „День Православного Священика" відзначено по всіх парафіях нашої Архідієцезії.

Фінансовий звіт склав деканальний касир о. О. Мицик заявляючи, що балянс при замкненні рахунків виносить 912.42 долярів. На пропозицію секретаря дек. о. Михайла Борисенка ухвалено о. Мицикові ювілейний дар на суму 50 долярів.

Опісля приступлено до вибору нової управи Деканату. Перевибори нової управи деканату, на пропозицію о. М. Борисенка, доручено перевести о. Андрієві Дворaківському. В цій справі висловили свою думку майже всі священики і тоді виникла одна спільна пропозиція просити о. декана і членів деканального уряду залишитися ще на один рік, пропозиція перейшла одноголосно. Була ще додаткова пропозиція о. Мицика установити додаткового англомовного секретаря і кандидатом на цей уряд був отця Леонарда Куберського, що прийнято одноголосно.

Звіт деканального секретаря теж прийнято одноголосно і підкреслено його справність і солідність у виконуванні обов'язків.

Наприкінці о. Омелян Мицик поставив внесок, щоб час до часу скликати учительські конференції. Це відноситься не тільки недільних шкіл але також учителів Шкіл Українознавства. Всі признали, що такі конференції потрібні і корисні і їх вреалізувати взяв на себе декант. При цьому о. декан доручив священикам збірку казок для дітей „Чарівний Діямант" і поручив його українським школам, як домашню лектуру.

Наступна конференція має відбутися 28 грудня ц. р. при катедрі св. Володимира у Філядельфії.

М. П.

ФРАНЦУЗЬКА ПРЕСА ПРИПУСКАЄ, що в найближчих парляментарних виборах, які відбудуться у Франції у наступному місяці, виграє лівий опозиційний бльок, до якого належать соціялісти й комуністи. Лідером того бльоку є соціялістичний політик Францсуа Міттеран.

Храмове свято і бенкет під знаком збірки на ФКУ в Бостоні

Бостон, Масс. (Д. Н.) — У неділю 10-го грудня м. р. православна парафія св. Андрія в Бостоні тут відзначила храмове свято в честь патрона церкви св. Апостола Андрія Первозванного. Після св. Літургії, яку відслужив парох, протоієрей о. Мирон Пахолок в супроводі церковного хору під диригуванням і дякуванням інженера Андрія Пружніцького відспівано грімке многоліттєвія Проводі Української Православної Церкви в Америці і в країнах поселення українців, та парафіянам-фундаторам храму в Бостоні. Зразу ж по Службі Божій в парафіяльній залі, з трудностями, треба було вмістити всіх парафіян і гостей, які зібралися тут на бенкет із концертом.

Бенкет спонзорувала жертвенна парафіянка Текля Матукас у пам'ять покійного брата Олекси Стеця, склавши 500 дол., щоб покрити кошти обіду і видатків цього свята.

В міжчасі, по обіді, перед початком концерту, представник парафіяльного уряду Данило Вортник представив Марію Бачинську з Гарварду, яка звернулася до присутніх із закликом фінансово підтримати збіркову акцію ФКУ для завершення вивінування вже третьої катедри українських студій в Гарвардському університеті.

Чимало парафіян і гостей відгукнулися на цей переконливий заклик Марії Бачинської і у висліді вона зібрала при допомозі збирача Дмитра Николенка, який зразу ж видавав поквітування — 766.50 дол. та декларованих до 700 дол. із обіцяною сплатою до кінця 1972 року, шляхом пересилки до централі ФКУ.

На вищезгадану суму склали датки: Управа парафії св. Андрія 131.50 дол.; по 100 дол.; пп. Степан Головатий, Гайд Парк, Масс., Андрій Бараник, Веллеслей, Масс, Володимир Голондзовський, Сомервілл, Масс., інж. Василь Гаврилець, Савт Бостон, Масс., інж. Андрій Прухніцький, Линнфілд, Масс.; по 50 долярів: о. протопресвітер Мирон Пахолок, Марія Щербань, Дорчестер Масс.; по 20 дол. Антонина Міскевич, Кентон, Масс.; 10 дол. Степан Грінченко з Нідгем, Масс. і 5.00 дол. студент Михайло Готц з Бостону.

Іменники - Андрії відзначили день Ангела стодолярівками на ФКУ, а за ними й інж. Василь Гаврилець, який кілька днів тому теж відзначив 85-ти ліття, й день ангела св. Василія.

Опісля розпочалася концертова частина свята.

Парафіяльний хор з відомими в Бостоні і околицях солістами православної церкви св. Андрія в Бостоні: Лариси Діяк, — сопрано, інж. Евген Мороз, — бас і Михайло Ремік, — тенор, під керівництвом диригента інж. Андрія Прухницького проспівав „Коло млина", музика Гайворонського і частину в'язанки „Бандура", музика Давидовського.

Танцювальний бостонський ансамбль де є адміністратором Володимир Бойко, молодший, а мистецьким інструктором - керівником студент Володимир Курило виконав кілька народних танків з акробатичними трюками солістів-юнаків на чолі із участю В. Курила.

„Весельчаки" на совєтському літаку

Московська „Комсомольская правда" з 2 лютого розповіла у вістці В. Запорожченка із Новокузнецька, як до того міста вилетів літак „АН-2" із Спасського з 13 пасажирами і двома пілотами, головним Хатнюком та допоміжним Вохмяковим. У дорозі четверо пасажирів напилися горілки й почали „дебош", причіплятись до пасажирів, між якими були й жінки та дитина. Пілот Хатнюк дав на літаку сирену тривоги, але це не спинило „весельчаків", які вже встигли побити одного пасажира і напали на другого пілота. Тоді летун Хатнюк почав кидати в різні боки літаком так, що п'яні не могли втриматись на ногах і навіть всидіти в кріслах — і так летів аж до летовища в Новокузнецькому. По радіо він викликав міліціонерів, які притримали на летовищі п'яних. „Пілот Хатнюк зійшов на землю білий, як полотно, але спокійний". Відбувся суд над головним організатором бійки в небі І. Баковим, якого засудили на 3 роки суворої в'язниці; мали судити ще двох, але вони „на виклик суду не з'явились".

СВІТОВА ВИХОВНО-ОСВІТНЯ РАДА
ділиться сумною вісткою,
що в п'ятницю, 2-го лютого 1973 р. в Торонто, Канада,
відійшов у Вічність на 71-му році життя

сл. п.

Проф. ЗЕНОН ЗЕЛЕНИЙ

визначний педагог і громадський діяч, довголітній учитель українських семінарій і гімназій у Львові, шкільний інспектор та шкільний референт під час другої світової війни, референт шкільних справ і референт молоді при УЦК на скитальщині учитель української гімназії в Берхтесґаден (Баварія) та довголітній учитель канадських середніх шкіл, голова Об'єднання Українських Педагогів Канади та б. голова Світової Виховно-Освітньої Ради при СКВУ.

ПОХОРОН — в понеділок, 5-го лютого 1973 р. в Торонто, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА ВИХОВНО-ОСВІТНЬОЇ РАДИ

Повідомляємо Приятелів і Знайомих,
що в суботу, 3-го лютого 1973 року по тяжкій недузі,
на 61-му році життя, упокоївся в Бозі
наш Дорогий ДРУГ

бл. п.

СЕМЕН ГЕРАСИМЕНКО

нар. в Дніпропетровську, Україна, син Покійних Степана і Християни з дому Науменко.

ПАРАСТАС — в середу, 7-го лютого ц. р. о год. 7:30 веч. в Українській Православній Церкві св. Покрови при 12-ій і Овк Лейн вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в четвер, 8-го лютого 1973 р. о год. 9-ій ранку на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В смутку —

ІВАН КАРДАШ — приятель

Ділимося сумною вісткою, що в Рочестері, Н. Й., дня 23-го січня 1973 р., відійшов у Вічність
наш Незабутній
БРАТ, СТРИЙКО, КУЗЕН і ВУЙКО

бл. п.

МИКОЛА ГНАТИШАК

народжений дня 31-го травня 1903 р. в селі Полкинях в Ярославщині, Зах. Україна, магістер філософії, учитель середніх шкіл в Галичині, член Українського Історичного Т-ва, керівник Відділу Нумізматики Українського Музею в Клівленді, автор розвідки про державні гроші України.

Просимо всіх Знайомих, Товаришів та колишніх Учнів Покійного про молитви за спокій Його душі.

РОДИНА в ЗСА та УКРАЇНІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що в неділю, 4-го лютого 1973 р. помер
наш Дорогий і Незабутній ВУЙКО

ЙОСАФАТ ДМИТРІВ

народжений в с. Побіч, Україна.

ПОХОРОН в середу, 7-го лютого 1973 р. з похоронного заведення П. Яреми, на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив в Україні брата, сестру і дальшу Родину.

В глибокому смутку —

Родина ЖУЛИНСЬКИХ

Замість квітів на могилу нашого Дорогого Кузена
проф. ЗЕНОНА ЗЕЛЕНОГО
з Торонта, Канада,
складаємо
25.00 долярів на „Церкву в Потребі"
і 25.00 долярів на КОДУС.

Сахо ГАНКЕВИЧ з Родиною

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра БОГДАНА ЛЕВИЦЬКОГО
складаємо
на будову Церкви св. Юра в Ню Йорку 25.00 долярів
і на Б-во „Броди-Лев" 25.00 долярів.

Ню Йорк, Н. Й. Степан й Анна СЕКРЕТА

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Брата
бл. п. проф. МИКОЛИ ГНАТИШАКА
складаємо 25.00 долярів
на Український Музей в Клівленді, Огайо.

Пітсфілд, Масс. Ольга і о. Юрій ГНАТИШАКИ

Замість квітів на свіжу могилу Незабутнього Стрийка
бл. п. проф. МИКОЛИ ГНАТИШАКА
складаємо 25.00 долярів
на Український Музей в Клівленді, Огайо.

Балстон Лейк, Н. Й. Софія і Ярослав ЛИЦИНСЬКІ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Ділимося сумною вісткою з усією Українською Спільнотою
у вільному світі, що в п'ятницю, дня 2-го лютого 1973 року,
відійшов у Вічність на 71-му році життя в Торонто, Канада
наш довголітній Опікун і Учитель Філії Української
Академічної Гімназії у Львові,

сл. п.

Проф. ЗЕНОН ЗЕЛЕНИЙ

визначний український педагог і громадський діяч, довголітній учитель українських семінарій і гімназій у Львові, шкільний інспектор та шкільний референт під час другої світової війни, а згодом референт шкільних справ і референт молоді при УЦК, на скитальщині учитель Української Гімназії у Берхтесґаден (Баварія) та довголітній учитель канадських середніх шкіл, довголітній голова Об'єднання Українських Педагогів Канади та бувший голова Світової Виховно-Освітньої Ради при СКВУ.

ПОХОРОН — в понеділок, 5-го лютого 1973 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

БУВШІ УЧНІ ФІЛІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ у ЛЬВОВІ

Просимо всіх Колег і всіх Знайомих Покійного складати замість квітів на могилу, пожертви на фонд ім. Проф. Зеленого для рідношкільної молоді в Канаді, на адресу: Dr. Nestor Kohut, P.O. Box 225, Warren, Pa., 16365.

Ділимося сумною вісткою з нашими Приятелями і Знайомими,
що дня 4-го лютого 1973 р. відійшла у Вічність, по довгій недузі,
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ, БАБУНЯ і ТЕТА

бл. п.

ЕВГЕНІЯ з ІВАНЧУКІВ

ЛЕВИЦЬКА

ПАНАХИДА — у вівторок, 6-го лютого 1973 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в середу, 7-го лютого 1973 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до Української Католицької Церкви св. Юра при 7-ій вулиці в Ню Йорку, а відтак на Український Православний Цвинтар в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Важким горем прибиті:

РОМАН МИРОН ЛЕВИЦЬКИЙ — муж
ІГОР ЛЕВИЦЬКИЙ — син з дружиною ОЛЬГОЮ і доньками: ХРИСТИНОЮ і АРЕТОЮ
БОРИС ЛЕВИЦЬКИЙ — син з дружиною МАРТОЮ і донькою АННОЮ
ВІРА САВОЙКА — сестрінниця
ЛІДІЯ САВОЙКА — сестрінниця
НУСЯ ГАМЕРСЬКА - ЛЕ БАС — шваґрова з мужем ВІЛЛЯМОМ
ОЛЬГА ЯСТРЕМСЬКА — стриєчна сестра з мужем ЮЛІЯНОМ
ЕВА САХАРУК — братанниця з мужем СЕРГІЄМ і дітьми
БОГДАН ГАМЕРСЬКИЙ — братанок з дружиною ОРИСЕЮ і дітьми
АЛЕКСАНДЕР МАЛИШЕВСЬКИЙ — братанок з дружиною СІСІ
та близька і дальша Родина в Америці та Европі

СТАНИЦЯ 401 УКР. КАТ. ВЕТЕРАНІВ
при ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ
запрошує прибути
НА
ПАНАХИДУ
В ПАМ'ЯТЬ ВЕТЕРАНІВ В'ЄТНАМУ
в неділю, 11-го лютого 1973 року
год. 12-та — СЛУЖБА БОЖА
в Українській Католицькій Церкві СВ. ЮРА
22 Схід 7-ма вулиця, Ню Йорк, Н. Й.

У безмежному смутку сповіщаємо, що дня 3-го січня 1973 року
в Гартфорд, Конн. назавжди відійшов від нас
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ТЕСТЬ

бл. п.

ЄВСТАХІЙ ГОМОТЮК

старшина УСС, начальний Директор Союзу Кооператив в Галичині, довголітній секретар УНСоюзу в Гартфорді і член численних громадських організацій.

ПАНАХИДА — у вівторок, 6-го лютого ц. р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Талярського, 382 Maple Avenue, Hartford, Conn.

ПОХОРОНИ в середу, 7-го лютого 1973 р. о год. 9-ій ранку з церкви св. Михаїла при Ветерсфілд Аве. в Гартфорді, Конн.

Горем опечалені:

дружина — ВІЛЬГЕЛЬМІНА
донька — ІРИНА ЗЕЛИК з мужем МИРОСЛАВОМ
Дальша і близька Рідня в Україні, Канаді, Арґентині і Польщі

Замість квітів на могилу, проситься жертвувати на фонд „Церква в Потребі" або на Воєнних Інвалідів.

З жалем і смутком повідомляємо Приятелів і Знайомих,
що дня 31-го січня 1973 року ненадійно помер,
на 78-му році життя

бл. п.

ТАРАС ВИТВИЦЬКИЙ

КОЛ. ЧЛЕН ЛЕГІОНУ УСС І СТАРШИНА УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ.

ПОХОРОНИ відбулися 3-го лютого 1973 р. в Торонто, Канада.

РОДИНА

Товариство за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви
ВІДДІЛ в БОФАЛО, Н. Й.
складає щиру подяку
панові докторові ТЕОДОРОВІ ПАРФАНОВИЧ
за Його другу пожертву
в сумі 1,000.000 долярів
на Український Католицький Університет в Римі.

Д-р А. Дякун (голова)
Оксана Вережницька (секретар)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
П'ятниця, 9-го лютого 1973 року
„УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА ТА Її 7-ма СЕСІЯ в ЛОНДОНІ".
Спостереження і рефлексії.
УЧАСТЬ ПРИЙМАЮТЬ:
ред. Іван Кедрин, д-р Степан Ріпецький та інж. Іван Шабельський
Початок год. 7:30 вечора

ПЛАСТ — ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДИ
ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.
Запрошує Шановне Громадянство на
ВИСВІТЛЕННЯ ПРОЗІРОК
З ПЛАСТОВОГО З'ЇЗДУ ЮМПЗ-72
яке відбудеться
в четвер, 8-го лютого 1973 року
о год. 8-ій веч. в ШКІЛЬНІЙ АВДИТОРІЇ
СВ. І. ХРЕСТИТЕЛЯ при Санфорд Аве.
Дохід призначений на пластовий редакційний фонд.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США
НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ
ІСТОРИЧНОЇ СЕКЦІЇ АКАДЕМІЇ
на тему: „УКРАЇНІКА В ПОЛЬСЬКИХ, АВСТРІЙСЬКИХ ТА ФРАНЦУЗЬКИХ АРХІВАХ".
ВАСИЛЬ ОМЕЛЬЧЕНКО — Відкриття
Доповідачі:
ОРЕСТ СУБТЕЛЬНИЙ, ЛЮБОМИР ГАЙДА
Засідання відбудеться в суботу, 10-го лютого 1973 року, о 5-ій год. по полудні, в будинку Академії:
206 Вест 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

КІНОСТУДІЯ ЯРОСЛАВА КУЛИНИЧА
КОЛЬОРОВИЙ ЗВУКОВИЙ ФІЛЬМ (2-годинний)
„ПОЇЗД В УКРАЇНУ"
ПІЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ
буде висвітлений
ЙОНКЕРС, Н. Й. — НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1973 р., год. 4, 6:30 — ЗАЛЯ УНДОМУ, 301 Palisade Avenue.
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — НЕДІЛЯ, 18-го ЛЮТОГО 1973 р., год. 2, 4:30, 7 — ЗАЛЯ „ТРИЗУБА"
ПАССЕЙК, Н. Дж. — НЕДІЛЯ, 25-го ЛЮТОГО 1973 р., год. 2, 4:30 і 7-ма. — УКРАЇНСЬКА ЦЕНТРАЛЯ, 240 Hope Avenue.

У Пассейку відзначено річниці Архиєпископських Синодів

Старанням місцевого Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви, в неділю 19 грудня м. р. в місцевій церкві св. о. Миколая, парох о. Володимир Білинський відправив Службу Божу в намірені Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа та успішного завершення нашої Церкви Патріярхатом. Після слова о. пароха про потребу завершення нашої Церкви Патріярхатом і про обов'язки кожного члена Церкви включитися в працю за помісність УКЦеркви, закінчено Богослуження многоліттям для Верховного Архиєпископа.

Відтак у церковній залі відбулися сходини присвячені річницям Четвертого і П'ятого Архиєпископських Синодів. Сходини відкрив голова місцевого Відділу Т-ва Андрій Бук. Привітавши представника Крайової Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви ред Василя Пасічняка, всечесних отців, представників місцевих світських і церковних організацій та численно зібраних мирян, попросив о пароха Володимира Білинського провести молитву.

Згадавши про значення святочних сходин і подавши програму, голова Відділу насвітлив незадовільний стан нашої Церкви у вільному світі. З прикрістю ствердив, що ми не можемо радісно і величаво святкувати ці дві річниці і 8-літню працю за помісність нашої Церкви, але зі сумом і рішучим протестом проти дальшої нищівної акції ватиканських ост-політиканів і москвофільських чинників, які хочуть знищити нашу Церкву в діяспорі. Особливу увагу він звернув на останній нехристиянський лист Секретаря Стану Кардинала Війо до наших єпископів, в якому заперечується помісність нашої Церкви, права і дію Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, та забороняється нашим єпископам відбувати синоди. Зміст листа секретаря стану Ватикану, який противорічить рішенням Другого Ватиканського Собору, вказує на велику моральну кризу, яку переживає Вселенська Церква.

Редактор Василь Пасічняк організаційний референт Крайової Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви виголосив доповідь. Подавши восьмилітню працю за права помісности патріярхальний устрій УК Церкви та історію Четвертого і П'ятого Архиєпископських Синодів, доповідач звернув увагу на важке положення нашої Церкви та взивав до спільної дії всіх: єпископів і священиків, монашчини і мирян, щоб в об'єднанні дійти до цілі. Причини, які мали вплив на розвиток патріярхального руху серед католицької частини українського громадянства — це виступ на Вселенському Соборі Верховного Архиєпископа Йосифа 11 жовтня 1963 року з внеском піднести Київсько-Галицький Митрополичий Престіл до гідности Патріярхату, декрет папи з 23 грудня 1963 року що Львівському Архиєпископові надається всі права патріярха і екуменічний діялог між Ватиканом і Москвою, який знайшов всій вислів у кількох дальших папських декретах. Екуменічний діялог між Ватиканом і Москвою довів до цього, що оба контрагенти погодилися на ліквідацію УКЦеркви шляхом її асиміляції так на рідних землях як і у вільному світі. На рідних землях має її проковтнути московське православ'я, а у вільному світі українська Церква має стати жертвою латинізації. Москва дуже добре знає, який великий вплив на національну свідомість мають обі українські національні Церкви, Православна і Католицька і хоча Синод Православних Східніх Церков, який зібрався на Родосі, рішив не висилати обсерваторів на Ватиканський Собор, Москва таки вислала і використала всі можливі впливи своєї імперії і договорилася з Ватиканом коштом не тільки української, але і всіх католицьких східніх Церков. Наше обличчя збережемо тільки тоді, коли, казав прелеґент в нас буде єдність, до якої нас постійно закликає Верховний Архиєпископ.

Зупинившися опісля на критичному листі кардинала Війо до наших єпископів прелеґент підкреслив, що він є грубим втручанням у внутрішні справи української Церкви і наші єпископи без великої застанови і однодушно повинні його відкинути як зневагу нашої Ієрархії і всієї української Церкви. Доповідач закликав звернутися до Високопреосвященного Максима Германюка, щоб розв'язав єпископські конференції, та сам зрезиґнував з її головства. Єпископських конференцій в структурі української Церкви ніколи не було, не має і можливо не буде. У нас є лише синоди. Редактор Василь Пасічняк закінчив доповідь закликом взяти масову участь у демонстрації у Вашинґтоні.

Заступник голови Відділу Олександер Ничка відчитав привітання до Верховного Архиєпископа Йосифа, та членів Постійного Синоду і всіх наших єпископів у вільному світі, яке приявні одноголосно прийняли.

Наприкінці голова Відділу Андрій Бук закликав до спільної боротьби за історичні права УКЦеркви та рішучого протесту проти москвофільської політики Ватикану, щоб цим самим доказати світові, що ми твердо стоїмо в обороні Ісповідника Віри Кир Йосифа, в обороні прав і авторитету українського єпископату.

Свято закінчено молитвою „Боже Великий, Творче Всесильний". По зборах складено значну суму грошей, які разом з привітом переслано до Блаженнішого Архиєпископа Йосифа Сліпого.

Управа Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ

М. Ольшанський переобраний на голову...

(Закінчення з 1-ої стор.)

Сенчишака на заступника і Володимира Яворського на секретаря. Д-р Роман Смук попросив до президільного стола головних радних Тараса Шпікулу, інж. Анатолія Дорошенка і І. Іванчука, опісля привітав учасників зборів та побажав ділових нарад, передаючи дальше ведення зборами Миколі Сенчишакові. Слідували звіти. Усі референти звітували коротко і ділово. За звітами, Окружний Комітет на чолі з головою М. Ольшанським проробив досить велику роботу, влаштовуючи курси для секретарів Відділів, якими провадили д-р Я. Падох і Є. Репета, а також відбута імпреза „Євшан" мала грошовий і мистецький успіх, про що подбали самі виконавці імпрези. Окружний Комітет оправдав себе також на фінансовому відтинку, бо за каденцію пожертвував на молодечі організації, спортові т-ва, студентські організації і на Катедру Українознавства при Гарвардському Університеті — разом понад 900.00 дол. Голова М. Ольшанський репрезентував УНС всюди де тільки було потрібне.

Під час ділової дискусії і внесків М. Ольшанський запропонував повести підготовку і відбути великий Баль УНС, на якому вибрали б королеву УНС, яка пізніше репрезентувала б цю Округу під час вибору королеви „Союзівки". Також доручено новообраній Управі зробити підготовку до відповідного відсвяткування 80-річчя появи щоденника „Свобода", — а ново-обраний голова пообіцяв, що має чимало проєктів на цю каденцію, які вже на найближчих засіданнях Управи будуть брати під увагу та поступово переводити в життя.

Номінаційна Комісія у складі д-ра Р. Смука гол. та В. Вережана й інж. Лева Боднара подумала над тим, щоб поширити Управу Окружного Комітету, додаючи ще дві референтури, а саме референта молоді і референта преси та інформації.

Запропоновану Номінаційною Комісією нову Управу обрано одноголосно в такому складі:

Михайло Ольшанський — голова, д-р Роман Смук, інж. Лев Боднар і інж. Анатолій Дорошенко — заступники голови, Зенон Косаревич — секретар, п-і Марія Шпікула — секретарка у англійській мові, Роман Припхан — фін. референт, Володимир Вережан — касир, мґр Володимир Ничай — реф. зв'язків, Степан Паньків — реф. преси і інформації, Едвін Блідий — культ.-освітній референт, Осип Панчишин — організаційний референт, д-р Борис Верн — реф. молоді. Контрольна Комісія: Микола Ляшко, Микола Сенчишак і Петро Хома. Товариський Суд: Тарас Шпікула, Михайло Марчук і інж. Мирон Гриневич. У зборах взяло участь 52 делегати Відділів.

75-річчя мистця Клима Трохименка

Філядельфія. — 5-го лютого 1973 р. сповниться 75 років життя відомому за кордоном мистцеві пензля Климові Трохименкові, уродженцеві Волині, чарівна природа якої відлунюється в його творах. Як маляр почав виступати ще у Львові, а потім по війні удосконалював свої знання й техніку від 1951 р. до 1968 р. у Філядельфії, в мистецькій школі Френдс Найборгук Ґілдс. 75-річчя К. Трохименка співпало з закриттям його черговоі виставки творів у Філядельфії, на якій багато відвідувачів раділи свіжістю барв і ориґінальністю виконання його картин. Ювілят мав низку виставок у Европі і в Західній частині півкулі, його картини є в ґалеріях і в приватних руках, поміщено також репродукцію однієї з його праць у репрезентативному „Ляйпціґер-Земанс Лексиконі" мистців 20-го сторіччя. Вол. Ласовський назвав його „віртуозом постімпресіоністичної палітри, вдумливим поетом кольору, що ставить його в передовий ряд наших малярів, а серед чужинців здобуває йому признання", а славний ЕКО писав: „Засвідчую Вас, що до Вас і Вашого таланту я завжди маю велику пошану". 75-річчя з дня народження мистця Клима Трохименка співпадає з 30-річчям його творчої праці.

У Піттсбурщині проголошено „Місяць Української Державности"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

відомий прихильник Поневолених Народів у їх змаганнях за людські й національні права суддя Вілліям Ф. Сіркон привітав присутніх з національним святом України і закликав та обіцяв сприяти важливій справі — висунення української проблеми на форумі ОН під час Генеральної Асамблеї, за що присутні нагородили промовця довгими оплесками вдячности. Піднесеній святковій атмосфері сприяв дуже добре зіспіваний квартет „Калина" із Нюарку, Н. Дж., у складі пань: Надії Кизими, Божени Ольшанівської, Слави Чіх, Люби Лобур, які під акомпаніямент колишнього диригента столичної опери у вільній Болгарії проф. Бориса Базалі зворушили серця слухачів піснею „Україно моя" та ін. піснями Грибовецького, Гайворонського, Людкевича й інших композиторів. Патріотичний вірш Ол. Олеся деклямувала молоденька Вікторія Мазур, яка до того цілий день працювала над мистецьким оформленням сцени, використовуючи частину давнішої декорації, виконаної покійним суддею М. Дубрицьким. Потім, представлений ред. В. Мазуром, із святковою промовою виступав Леонід Полтава, а далі з рецитацією — студентка Ірена Гедзар та з двома точками Танцювальна група ТУСМ під керівництвом Лесі Харитан: шестірку здібних студенток з радістю вітала заля; вони по закінченні вечора сказали, що хотіли б не тільки танцювати, а й співати в українському хорі, якого нині в Піттсбурзі немає. Святкову програму ґідно закінчив квартет „Калина" виконавши чотири пісні, з „Чайками" Реви - Рожавської на закінчення, і публіка не хотіла їх відпустити зі сцени, але заповідач усієї програми ред. Павло Маренець подав знак для відспівання українського національного Гимну, започаткованого співачками з квартету і підхопленого присутніми.

Свято Державности України було не тільки вшануванням видатних Річниць, воно було також джерелом наснаги для дальшої організованої праці української громади в районі дуже давніх українських поселень, де вже є нащадки третього і навіть четвертого поколінь.

У суботу 3-го лютого в залі церкви св. Володимира відбулася товариська зустріч представників громади з письменником Леонідом Полтавою, а в неділю він виступав на радіогодині „Пісня України", що її провадить п. Володимир Мазур у Піттсбурґу.

Об'єднані Нації посередничать у замиренні на Півдні Азії

Ню Делі. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм, формально ніби на приватних відвідинах в Індії, фактично прибув туди в посередницькій місії, щоб допомогти до замирення між Індією, Пакістаном і Бангладешем. Курт Вальдгайм перевів 4 дні в столиці Індії, відбувши там довгі розмови з індійським прем'єром Індірою Ґанді. З Індії він полетить на три дні до Пакістану, а з Пакістану на два дні до Банґладешу. Суттю конфлікту між тими трьома державами є справа круглo 90.000 пакістанських вояків, які все ще перебувають в яких 50 таборах полонених в Індії. Вони піддалися індійському війську під час збройної інтервенції Індії у Східньому Пакістані, тепер Банґладеші, у 1971 р. Тому, що це сталося на території теперішнього Банґладешу, то Індія хоче згоди Банґладешу на звільнення тих полонених, але Банґладеш узалежнює свою згоду від попереднього визнання його Пакістаном.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1973 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Зап. Січ 367-ий Відділ о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. — П. Дзюба, гол., М. Дилак, кас., В. Попович, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори В-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гадсон Евню. Проситься чл. прибути. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва М. Грушевського — 219 Відд. о год. 10-11 рано в залі церкви при Ірвінґтон Евню та Норман Ровд. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Марія. Т. Юров, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6882. Тарзан виробив із золота сокиру

DO NOT TOUCH IT UNTIL IT COOLS, AH-YU-- THEN WE WILL MAKE IT SHARP...WITH A FILE THE URURUS GAVE YOU!

Щоб показати павукоподібним людям, як вони можуть користуватися своїм золотим скарбом, Тарзан видовбав на швидку руку у твердій глиняній землі форму на золоту сокиру!

У, у, ах! Ти зварив золоті камені, Тарзане, і робиш річ, якої потребуємо! Річ, якої урурці вживають, щоб сіяти зерно!

Не рухай цього, поки воно прохолоне, Ах-Ю! Тоді зробимо його гострим — тим пильником, що його принесли тобі урурці!